

"A fora de l'aula: 10 entrevistes"

Promoció Mediona

Índex

1. Paraula viva
2. Dedicatòria
3. Des del final de la sala
4. Entrevista a Sr. Oriol Rodríguez
5. Entrevista a Sr. Manel Guerrero
6. Entrevista a Sra. Carme Grimalt
7. Entrevista a Sr. Isaac Mateos
8. Entrevista a Sr. Josep Lluís Pelegrí
9. Entrevista a Sr. Raimon Sadurní
10. Entrevista a Sra. Xènia Castelltort
11. Entrevista a Sr. Marc Sadurní
12. Entrevista a Sra. Elisabet Zazurca
13. Entrevista a Sra. Marta Díaz
14. Epíleg

Paraula viva

JOSEP MARIA LLURÓ

Quan vaig arribar a l'escola el curs 2013-2014 portava un sac d'idees sobre allò que volia que Montagut tingués, independentment que altres escoles ho tinguessin o no. I una d'aquelles idees, potser de les més importants, i segur de les més incompreses, era organitzar un cicle de conferències per als alumnes de batxillerat. De conferències, al Montagut, sempre n'hi ha hagut, però esporàdiques. En canvi, el que el projecte que portava al cap volia introduir dins l'horari lectiu dels alumnes de batxillerat era un cicle de cinc o sis conferències impartides per professionals, artistes, i acadèmics de diferents sectors que representés una "matèria no curricular" més. En el fons, el que buscava era d'exposar els alumnes a la vibració d'una ment que els parla no des del currículum, ni des de la institució escolar, sinó des de la universitat, l'empresa, la creació artística o la recerca.

D'aquella idea germinal van desenvolupar-se en els anys a venir altres projectes relacionats. Així, els alumnes de 4t d'ESO van afegir-se als de batxillerat al cicle "Montagut Aula Oberta", que és com van batejar el conjunt de conferències a ells adreçades. Un altre projecte va ser la generalització de les conferències per altres cursos de l'Escola, des dels petits fins a l'ESO, conferències aquestes vinculades a altres esdeveniments (Marató de TV3, els oficis de les mares i pares, etc.). Des del curs passat vam fer que els alumnes ells mateixos van començar a esdevenir "conferenciats" per als seus companys i companyes. Des de sempre, els alumnes havien fet a les classes de llengua alguna exposició, però des del curs 19-20 —i en funció del seu domini lingüístic—, vam implementar un altre projecte perquè tots els alumnes de l'Escola fessin almenys una conferència en cadascuna de les llengües que aprenien a parlar. Els més petits en català i en un format adaptat a infantil; els de primària en català i castellà, i els de cicle superior també en anglès, i els de l'ESO en català, castellà, anglès i francès. No és difícil imaginar l'estímul cognitiu que representa pels alumnes haver de preparar cada any quatre "conferències" de curta durada, sí, però conferències al capdavant. És potser més complicat de valorar l'entrenament per a la seva vida futura que suposa el fet de situar-se cada any diverses vegades davant d'una audiència que t'escolta i t'avalua.

Molt associat al projecte de les conferències, des del curs 2014-2015 vam implementar els seminaris de batxillerat. Es tracta de sis sessions semestrals on en un format de grup petit i en un context més informal que una classe, uns alumnes i un docent o una persona externa a l'Escola reflexionen i discuteixen sobre el tema del seminari. És un format "universitari" on no cal fer deures, ni preparar excessivament res, sinó parlar, analitzar, aprendre a fer crítiques raonades i a pensar en comú. És un altre entrenament per la vida adulta dels nostres alumnes. Seminaris, les conferències, les valoracions acadèmiques de les preguntes que fan els alumnes i els debats —aquestes dues activitats mereixerien un comentari particular que no podem fer ara— son l'eix d'un projecte pedagògic que no s'acontenta amb —però que no negligeix en absolut— els currículums oficials. Un projecte que vol que els alumnes s'entrenin en una habilitat que els serà essencial en la seva vida adulta: la comunicació oral. Saber preparar un guió d'una conferència,

crear els arguments per fer-la intel·ligible, afegir-hi les anècdotes que la faran més amena, finalment saber fer preguntes per desenvolupar noves idees, o estar preparat per a saber-les respondre, saber discutir educadament en públic, tot plegat és una eina de futur, dels futur de les nostres alumnes i dels nostres alumnes. Un esperit que sap captar l'essencial d'una exposició oral, que relaciona el que ha escoltat sobre un tema amb un altre la connexió amb el qual no és evident i s'atreveix a formular una pregunta està preparat per a poder singularitzar el seu futur. En aquests moments —en una classe, en una conferència, en un seminari— es produeix l'espurna que prové de la paraula viva per dir-ho amb el poeta: la idea que il·lumina una ment en formació, el goig intel·lectual de què va parlar l'inoblidable Jorge Wagensberg a la darrera conferència que va venir a fer a l'Escola.

Hi havia un pas més a realitzar en el desenvolupament d'aquest projecte complex. Per què no fer que els alumnes efectuassin una entrevista als conferencians o a les persones que venien a impartir un seminari a l'Escola? Va caldre esperar la maduresa d'una promoció excepcional com la del grup Mediona perquè això fos possible. El resultat d'aquesta idea, la culminació del projecte, el teniu a les vostres mans en el format d'una petita publicació de les deu entrevistes que alumnes de la promoció Mediona han fet a les persones que han visitat l'Escola amb finalitats culturals. Hi trobareu científics, artistes, emprenedors, un grapat de dones i homes que tenien alguna cosa diferent a dir als nostres alumnes.

També hi trobareu dos textos de l'únic professor que, juntament amb mi, ha assistit, des del fons de la nostra biblioteca, a les conferències del cicle Montagut Aula Oberta: Rafael Alcalde. Li vaig demanar un pròleg i en va fer dos. El primer, dedicat a les conferències; el segon dedicat al grup Mediona. Li vull agrair la seva predisposició a assumir l'encàrrec i l'afecte amb què l'ha fet. Espero que els *mediones* valorin les paraules de l'epíleg —adreçades a ells— pel molt i bé que diuen d'ells. Ja en la fase de reconeixements a les persones que han fet possible tant el projecte com la publicació, vull agrair també a Judit Sadurní que s'hagi encarregat de la correcció dels textos i a José Luis Delgado que n'hagi coordinat la preparació. Miquel Rosell ens va facilitar la visita a l'Escola de Josep Lluís Pelegrí que va dictar una conferència extraordinària on vam passar dels corrents marins a l'existència de Déu. La llista d'agraïments podria ser molt extensa, però no pot no deixar constància que aquestes entrevistes han estat tutoritzades per professores i professors i que els equips docents de 4t d'ESO i batxillerat han acceptat amb un somriure i molta comprensió que les seves classes dels dies de conferències quedessin suspeses. Carme Roca i Mireia Font han assumit la tasca de corregir els resums i comentaris de les diferents conferències realitzades pels alumnes per les seves matèries de Llengua Castellana i Llengua Catalana respectivament. Paula Palacios robava un forat al seu horari de pati per poder fer unes fotografies de les conferències.

Finalment, tres darrers agraiments genèrics. El primer va adreçat a les trenta-cinc persones que han acceptat venir al Montagut a fer una conferència amb "adolescents". Per a moltes d'elles no era evident que parlar a un públic molt més jove del que estan acostumats fos una bona idea. Sense excepció, totes elles ens han assegurat que no tenien inconvenient a tornar i que estaven sorpreses de l'atenció i del nivell de les preguntes dels nostres joves. El segon, el dec al Consell d'Administració de l'Escola que va acollir el projecte amb entusiasme. El darrer agraiment només pot ser per les diferents promocions de batxillerat d'alumnes de l'Escola dels darrers set anys, que sempre a les primeres conferències entraven arrossegant una mica els peus pensant que es disposaven a sentir un "rotllo", però que, com m'han comentat alguns ja exalumnes, van ser un moment per pensar en possibilitats d'estudis, per eixamplar la curiositat i un record que amb el pas dels anys, i travessant els seus estudis universitaris, guanyava, com els bons vins, valor.

Voldria pensar que aquest projecte multiforme centrat en l'expressió oral i en la centralitat de la paraula ha vingut al Montagut per quedar-s'hi. No n'estic segur, però. Potser és una mania d'una persona, d'aquelles manies que sovint desapareixen quan aquesta persona se'n va. Però mentre jo hi sigui —i pugui— el cicle de conferències i els seminaris continuaran impartint-se a l'Escola. Aquest recull d'entrevistes està dedicat a la memòria del catedràtic de Física, museògraf, divulgador científic i amic del Montagut Jorge Wagensberg. Des finals del segle passat en què, com a jove professor d'una escola de la qual vaig aprendre moltes coses, vaig assistir per primera vegada a una conferència seva sobre art i ciència, allà on he anat després li demanava de venir a parlar amb els alumnes i mai vaig tenir un no per resposta. Les dues conferències que va fer al Montagut van ser inoblidables. Quan vaig anar a buscar-lo a casa seva per venir a fer la seva primera conferència a l'Escola, el febrer de 2014, en el trajecte de Barcelona a Vilafranca li vaig preguntar què creia ell que era indispensable que hi hagués en una escola. La seva resposta la conservo diàfana en la memòria: crear les condicions perquè alumnes i mestres i professors conversin. "Una bona conversa —em va dir— il·lumina l'esperit i cal il·luminar l'esperit dels petits". Es va quedar callat una estona i va afegir: "no ho creus?". Penso que estaria content de veure que aquest recull és una modesta resposta al seu consell. Paraula viva de les conferències que, juntament amb les classes de mestres i professors, encenen els esperits i il·luminen la intel·ligència de les diferents generacions d'alumnes de l'Escola Montagut.

Juny 2020

A Jorge Wagensberg, *in memoriam*.

Des del final de la sala

RAFAEL ALCALDE

Són trenta-set les conferències que, fins ara, s'acumulen en les set edicions del cicle Montagut Aula Oberta. Quan ens hi endinsem, veurem que s'hi poden llançar diverses mirades. Una d'elles, la de la diversitat. Encara que en l'actualitat, amb unes disciplines de coneixement tan intensament fraccionades fins al punt que els mateixos especialistes pateixen de certa escassetat de perspectiva, és difícil convidar i escoltar un entès en cada matèria, la revisió de les conferències escollides fins ara demostra que, si no s'ha trepitjat cada camí de l'enteniment, sí que s'han visitat tots els continents. Per l'Escola han passat savis i sàvies en els seus camps, des de la literatura i la biologia fins a la política econòmica i la física quàntica. Homes i dones amb l'edat mínima per acreditar la seva càtedra o amb prou anys per fer companyia al dimoni en el seu saber per anys viscuts. Tot i que un alumne de l'Escola participa en el cicle Montagut Aula Oberta únicament -i comprensiblement- en els seus últims tres anys d'estudis, un estudiant de la promoció Mediona, per exemple, haurà assistit a setze conferències de molt ampli bagatge i amb un panorama d'interessos amplíssim, que ha inclòs l'activitat de les organitzacions no governamentals, la física aplicada, la poesia, la robotització de l'entorn o la història contemporània, dictades per acadèmics de prestigi i tècnics en exercici. Per a alguns dels professionals de l'Escola, els que han tingut el privilegi d'assistir a la pràctica totalitat d'actes, el paisatge és encara més ric, més profund, i els ha permès fins i tot traspassar els tresors que cada convidat aporta a l'audiència per poder jutjar amb més precisió cada intervenció. Això els ha portat a descobrir, de vegades, la sorprenent ingenuïtat -fronterera amb el candor- que alguns mestres passegen inconscientment si es desvien uns mil·límetres dels seus respectius centres d'interès. En qualsevol cas, el pols, l'abundància i la qualitat de les conferències ofertes per Montagut Aula Oberta no tenen res a envejar, ans al contrari, a altres entitats culturals amb més recursos i més pretensions. Si, com és el cas, es comprèn que l'auditori el componen adolescents, la conclusió més simple és que gaudeixen d'un luxe.

D'un luxe que ha de ser aprofitat. Aquí es pot donar la segona mirada a aquesta faceta que ja és inherent a l'activitat de l'Escola. L'alumnat que assisteix a les conferències, fins i tot el més jove -4t d'ESO-, ja té les seves àrees de coneixement compartimentades. Quan aquests alumnes arriben al darrer curs de batxillerat ja han interioritzat de tal manera la seva adscripció que la consideren com un signe d'identitat o una etiqueta indeleble, potser fins i tot un orgull banal o un menyspreu absurd. Encara pot ser pitjor que això. Molts estudiants contemporanis i no pocs dels seus professors atribueixen a aquesta vinculació academicoadministrativa un caràcter intrínsec, inamovible, sense faltar qui fa responsable al seu ésser ontològic essencial de pertànyer a una àrea de coneixement o a una altra. Aquesta paradoxa és doblement trista, no només perquè tot el que s'aprèn en qualsevol assignatura de batxillerat amb prou feines supera la cultura general desitjable -potser exigible- per a qualsevol individu que no vulgui romandre en la mediocritat, sinó, especialment, perquè s'acostuma els estudiants, a tan tendra edat, a mirar com a estranys els coneixements d'àrees que queden fora del seu negociat; i a mirar amb suspicàcia, sovint amb ressentiment, les disciplines -minvants- que es mantenen en l'esfera comuna. Des del moment

que aquest escenari ha estat dissenyat principalment pel mateix sistema educatiu, és molt profitós que l'Escola, en la mesura de les seves possibilitats, esmeni una situació que bé podria definir-se com a greu error. Que tot l'alumnat dels últims cursos de secundària, sense distinció d'opcions acadèmiques, assisteixi a conferències de tot tipus és indubtablement valuós. Ara bé, no és el mateix oferir aigua que beure'n. És summament revelador interrogar l'alumnat que acaba d'assistir a una conferència, de tornada a l'aula ordinària, sobre unes impressions que encara mantenen tèbies en la memòria i esbossades a la retina; entre moltes intervencions interessants és freqüent sentir un noi que s'ha avorrit perquè creu no haver-la entès tant com la seva companya d'una altra opció, o l'alumna que fins i tot lamenta haver consumit temps atenent a una conferència que li resulta estrangera a la caixa que el sistema ha batejat i en la qual, sense demanar-se si està còmoda o no, es considera casa seva. Caldrà aferrar-se al consol que tres cursos de Montagut Aula Oberta proporcionaran a molts -com més, millor- una patina de polivalència, un regust de polimatia, que si més no esmorteïxi una tendència imparabile a l'especialització. Que els ensenyi que aspirar a la perícia en una branca del coneixement no impedeix gaudir de moltes altres. Quan s'observen les conferències ofertes per experts adreçades a adolescents des del final de la sala, amb perspectiva sobre mímiques, clatells i murmuris, es comprèn que hi ha marge de treball.

La tercera mirada que es pot llançar sobre els cicles de conferències que ofereix l'Escola Montagut és la relativa a la formació comprensiva dels nostres alumnes. En aquest volum d'entrevistes es comprova que els recursos oferts fora del currículum ordinari no s'acaben aquí, sinó que inclouen seminaris -de vegades virtuosament multidisciplinaris-, artistes residents i visites i xerrades de diversos membres de la societat a la qual aquests joves s'integraran, i que serviran per ampliar els seus interessos, descobrir noves facetes i aproximar l'Escola a una realitat de la qual -no sempre es recorda prou- forma part.

Aquest volum està constituït per preguntes i respostes; respostes que, sovint, generen noves preguntes. També això s'ha vist al cicle Montagut Aula Oberta des de la primera conferència, la qual cosa fa que aquest bloc sigui tan o més interessant que el d'exposició. Però és que el que es constata en aquesta publicació o en una conferència, sent bo, no és extraordinari, ja que és l'essència, per definició, d'una sessió lectiva amb alumnes. La millor classe és la fonamentada en preguntes i respostes, i guanya alçària si el docent es limita a ordenar, a distribuir, a orientar i a afeblir dialècticament qualsevol postura que als ulls dels joves tingui l'halo d'autoritat, per imbuir-los en el sentit de la circumspècció obligat per una ineludible higiene mental. Alguns professionals del guix amb molts anys d'experiència saben que el que algunes veus venen com a panacea i novetat no són més que recursos quotidians utilitzats sense jactància des de fa segles a mil aules, fòrums, acadèmies, gimnasos i liceus.

Que l'escola, aquesta Escola, no només es dedica a impartir coneixements, sinó a formar persones, és, afortunadament, una obvietat. Si algú no està convençut d'una afirmació semblant només ha d'observar atentament la promoció que amb aquesta publicació s'homenatja: Mediona. La promoció de 2n de batxillerat de 2020 de l'Escola Montagut. Qui no cregui que ens dediquem a formar, i no només a instruir, que examini aquests quaranta joves que s'obren a la majoria d'edat. Que parli amb ells. Qualsevol escèptic comprendrà aviat que tenen alguna cosa en comú que sobrepassa les capacitats d'afrontar dotzenes d'avaluacions. Són vitals. Són forts. Són l'esperança d'un món que de vegades fa la sensació de sotsobrar. Els i les joves integrats a Mediona no s'identifiquen per lemes ni càntics, ni per uniformes ni per juraments, sinó per una actitud, en part arrelada en la seva excel·lent naturalesa i en part -menor, però no menyspreable- en una actitud edificant, unes maneres sensates, uns ulls curiosos, una postura tolerant però crítica, un ànim opti-

mista i un foc interior que dona calor als que els envolten.

Potser alguns d'ells creuran no reconèixer-se en aquest retrat col·lectiu. És natural. Un no veu al mirall d'argent viu tot el que es veu al mirall del proïsme. La manca d'atenció, la modèstia o la projecció en els altres poden ser la causa que els joves de Mediona no es prenguin pel que són: l'exquisit producte d'anys de treball propi i aliè, la major virtut del qual és que, tot i ja ser bell, està per desenvolupar, per explotar. És a punt de perfeccionar-se en aquestes vides que tots aquests joves tenen al davant fins a completar-se com a ciutadans i ciutadanes del món. Un dels miracles - no el menor- de la promoció Mediona és una empremta peculiar que llueixen tant els que fa anys que són a l'Escola com els que només fa mesos que hi són, ho vulguin o no. Aquests quaranta homes i dones nous són un orgull per als qui els coneixen i una garantia per als que encara no han tingut notícia d'ells.

Si algú demana una descripció de l'Escola Montagut no cal donar-li inventaris, ni llistes ni plans d'estudi. Només cal assenyalar els alumnes de 2n de batxillerat i, a continuació, presumir d'haver acollit i format la promoció Mediona.

Oriol Rodríguez

VIURE EN BETA - 29/10/2019

"La qualitat més important és saber escoltar, i per fer-ho cal conèixer-se un mateix"

El conferenciant vist per ell mateix

Economista que no fa d'economista.
Màster en direcció d'empreses que treballa com a *freelance*.
Em dedico a la meua professió des de fa gairebé 20 anys i només en fa 10 que sé com es diu: *planning*.
Com a *planner*, faig d'advocat dels consumidors i usuaris davant de les marques.
També ajudo persones i marques a trobar el seu propòsit: la raó de la seva existència.
Cinèfil de festivals.
Pare abnegat de dues bessones.
Marit d'una cooperant que va fundar una ONG al Senegal.
Escriptor que gairebé no escriu... però que no tira la tovallola.

Què ha après dels seus estudis universitaris? Ha tret algun aprenentatge important del seu pas per l'escola?

De l'escola moltes coses, sobretot les dinàmiques que hi havia entre les persones. Sempre vaig anar bastant per lliure i vaig ser una persona que tenia el seu món interior, amb les seves idees, i observava molt des de fora. A l'escola em van proporcionar esquers i vaig decidir estirar el fil d'algun d'aquells esquers per veure què hi havia més enllà. Respecte a la universitat, em va ajudar molt la part extracurricular, ja que vaig ser delegat i vaig tenir l'opció d'entrar en el sector més "polític". Durant una època vaig assistir a classes d'iconografia del sector humanístic tot i estar estudiant economia, i aquests coneixements em permeten avui en dia recordar la informació quan vaig a un museu o una exposició.

Quin és l'aspecte que més li ha interessat o que més l'ha inquietat?

El misteri que arrossego d'ençà que era petit és que a mi m'interessen els límits i les fronteres. M'interessen els marges. M'interessa el que succeeix fora de l'autopista central de tot el que està mesurat, controlat, en definitiva, els punts de fricció. Per tal de descobrir veritats que deixen de ser-ho perquè hi ha alguna cosa al costat que les posa en qüestió, això és el que sempre em permet mantenir el cap clar i entendre que en un moment i en un lloc hi ha unes veritats que es donen per consensuades. Per tant, tot és qüestionable i tot té arestes i fissures.

L'Oriol Rodríguez és un economista que actualment, com a *freelance*, treballa en una empresa dedicada a redescobrir els propòsits de les marques per crear nous productes, serveis i experiències.

De quina manera el món cinematogràfic i/o artístic l'ha influït com a persona?

Jo soc un apassionat del cinema mut. Em torna boig, perquè tinc la sensació que el cinema és un art que va néixer modern i s'ha anat fent vell. De fet, al cap i a la fi, la gent que en aquell moment creava un llenguatge nou i aprenia com explicar amb imatges una sensació o sentiment, s'ho estava inventant del no res. Llavors, gaudeixo molt de la inventiva i la creativitat dels que s'estaven inventant aquell llenguatge. I això m'inspira. Admiro la gent que segueix explicant les coses d'una manera que em fa replantejar la meua mirada. També admiro els petits trencaments amb el cinema de gènere. Els elements que surten del guió establert en aquests tipus de pel·lícules. I això canvia les regles del joc. El cinema en general és una excusa per qüestionar-me coses. Hi ha gent en el món cinematogràfic que encara em repta i m'ho posa difícil. Agraïxo que em sacsegin.

En podria posar un exemple d'alguna d'aquestes situacions?

Ara fa poc vaig estar a Madrid veient una obra de teatre en la qual el director va trencar la quarta paret, és a dir la que hi ha entre l'escenari i el públic. I en aquesta obra, *Las Canciones*, en l'entreacte, els actors segueixen fent coses. Mentre sona una cançó de Nina Simone, durant uns 12 minuts, amb els llums encesos i amb la total llibertat del públic de marxar, aquests actors estan en ple èxtasi. Allò em va provocar, em feia aixecar de la cadira i participar-hi. És el tipus de coses que busco.

I quin impacte té en la seva feina?

Principalment, el cinema m'ha ajudat a l'hora de realitzar els exercicis en els quals he d'intentar resoldre problemes i entendre com és que l'altra persona ha pres una decisió en lloc d'una altra. Jo visc la meua feina com un problema de tercer de primària. Tinc un enunciat, unes variables, i n'he d'extreure un resultat. I a partir d'aquí, deixo volar la creativitat. Per tant, tot allò que em dona estímuls per seguir pensant d'una manera diferent, que trenca les regles establertes, m'ajuda. Per això vaig resoldre un problema per a Coca-Cola veient una pel·li d'extraterrestres (*Arrival*).

Com podem saber els estudiants quina és la nostra vocació?

Més que intentar buscar a fora, és més important aprendre a buscar a dins. És a dir, mirar què us ha fet especial il·lusió aconseguir, de les coses que heu fet en el passat, observar quines són les vostres qualitats, fins i tot preguntar el punt de vista dels altres companys per veure en quina posició us veuen. Tota aquesta informació us pot ajudar a discriminar entre uns àmbits i uns altres perquè us ajudarà a potenciar allò que us va millor i trobar plataformes que serveixin per fer créixer aquestes qualitats. Per tant, es tracta de trobar aquells estudis, o a vegades la facultat o un simple professor, que us permetin brillar i dedicar-vos a un aspecte en el qual us ho passeu bé.

En el seu currículum remarca bastant el seu paper com a marit i com a pare. Creu que això té rellevància en la seva feina?

Som persones. I som persones complexes. És a dir, som les mateixes persones quan som a casa que quan estem treballant. Llavors, qui som quan estem amb les persones amb qui escollim viure o qui som quan som pares, també defineix qui som quan estem treballant. Tot és entendre qui ets, des d'on vius i entendre què és important per a tu. I per a mi, és molt important l'equilibri entre totes les diferents facetes, perquè sé que una de sola no em dona la sensació de plenitud que busco. Vivim en un món que s'enfoca molt a la feina i a la idea que "ets el que fas". Al final, tu només tens un mirall davant teu, i el que has de fer és veure si estàs content/a amb el que hi veus reflectit. Tu ets el teu jutge. Els altres avui hi són, però demà potser no hi seran. Llavors fes allò que per a tu sigui important. També sé que en els moments més solitaris, he tingut sensació que em feia falta poder compartir algunes coses, perquè això també t'ajuda a vegades a resoldre coses, tant personals com laborals.

Quines són les qualitats que creu que són necessàries a l'hora de tractar amb empreses?

Les empreses el que volen és obtenir seguretat, que els expliqui que allò que necessiten resoldre els ho podré solucionar i que no es quedaran amb el problema sinó que arribaran a un lloc més segur. L'entorn en el qual jo em moc és un entorn en què intentem trencar amb aquesta lògica i mirem de vendre la idea que el viatge, a part de l'objectiu que es vol assolir, també és important. L'experiència de resoldre un problema junts amb una empresa és molt més enriquidora, interessant i requereix més compromís. Tant per als uns com per als altres, la qualitat més important és saber escoltar, i per fer-ho cal conèixer-se un mateix, per saber el biaix que poses quan escoltes els altres, i alhora has de ser capaç de trobar en l'altre un punt que us uneixi. En definitiva, escoltar per arribar a empatitzar i arribar a una solució que sigui satisfactòria per a tots dos.

Amb quina de les empreses amb què ha treballat repetiria, és a dir, amb quina s'ha sentit més còmode a l'hora de resoldre el problema que li han plantejat?

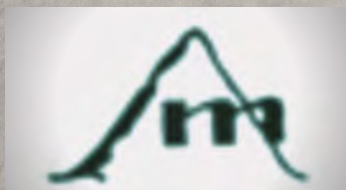
Jo actualment col·laboro molt amb una agència, Picnic, que és a Madrid, la qual ha nascut en plena crisi econòmica. És una agència molt petita pel que fa a l'estructura fixa, però el que fa és reunir moltes persones diferents per projectes. I segons les necessitats de cada projecte, anem amb uns o amb altres. Això de trobar-te i treballar amb altra gent que sap tant d'allò que fa, que és diferent del que tu saps fer, i que tots junts intentem trobar una resposta nova al problema que ens proposen, és molt divertit. M'ho passo molt bé. A més a més, és un lloc on no hi ha guerres d'egos, on ningú intenta passar per sobre dels altres, perquè hi ha molta generositat, i el nivell d'exigència de tots nosaltres és molt semblant. Per tant, és molt enriquidor.

Què el va motivar a col·laborar amb la seva dona per dur a terme el projecte de crear una ONG al Senegal?

Veure com la meua dona confiava tant en aquest projecte em va motivar per ajudar-la des d'un altre punt. Ella va estar vivint allà cinc anys i ho va muntar tot perquè funcionés amb gent d'allà, no amb els d'aquí expatriats, i va poder observar durant la creació del projecte tota la satisfacció que li estava generant. Tot plegat em va encomanar moltes ganes de participar-hi des d'aspectes que jo mateix podia aportar com ara el suport econòmic i, d'altra banda, l'ajuda tècnica de la comunicació. A mi personalment, em motiva més tota la problemàtica dels sensesostre i per això hi he participat més activament, però soc persona i també m'interpel·la el projecte de l'ONG.

Sara Miret i Laia Montserrat
2n BAT
Escola Montagut

Manel Guerrero

JOAN BROSSA, AVUI - 22/11/2019

"Joan Brossa era molt sorneguer, molt crític, amb l'església, amb els capellans, amb els poders... Era molt burleta"

Sobre el conferenciant

Manel Guerrero és comissari de l'Any Joan Brossa (2019) i també ha estat comissari de l'Any Palau i Fabre (2017-2018). Amb una llarga activitat en el camp del teatre, la crítica literària i artística, la seva trajectòria s'ha destacat en la creació i en la comunicació cultural, en el comissariat d'exposicions i en la gestió d'institucions culturals.

Per què va decidir centrar-se en la vida de Joan Brossa i què li va interessar d'ell?

El vaig conèixer i m'interessava la seva obra, a més ell com a persona era fantàstic. Era una persona molt lliure, molt generosa, i em vaig acabar fent amic seu. Això va fer que no només en conegués l'obra sinó també a ell mateix. Vaig poder aprofundir amb ell sobre moltes coses perquè, per exemple, també li agradava molt el cinema, anava cada tarda a la Filmoteca. Sabia molt de cinema i de poesia, però també de música malgrat que era autodidacte. Com us he dit era un home d'una gran formació i, és clar, ja tenia una edat i era un pou de saviesa.

Quina és la funció d'un comissari?

Hi ha diversos tipus de comissariat. Una paraula bèl·lica que no acostuma a agradar, però és el terme que es fa servir normalment. El comissari d'exposicions seria qui s'encarrega de la direcció d'una exposició, qui decideix què s'hi exposa o quin relat s'hi fa. Si hi ha un catàleg és qui ha d'organitzar-lo, escriure'n el text, pensar quin recorregut es fa, quines obres es demanen... Això seria un comissariat d'exposició. Actualment estic treballant en el comissariat d'un centenari, un encàrrec institucional de la Generalitat sobre personatges que socialment i culturalment són rellevants. Aquest any, per exemple, és el centenari de Ramon Margalef, l'ecòleg, que està passant una mica desapercebut. El comissari d'aquests centenaris o aniversaris ha d'intentar que tinguin una certa difusió pública. Llavors, és clar, és una mica complicat perquè ha de fer que tinguin ressò sense gaires diners.

Ha traduït, entre d'altres autors, Jean Genet, Fernando Pessoa i Eugénio de Andrade. Des de la seva creació, el 2002, fins al 2014 va ser membre del consell assessor i col·laborador del suplement *Cultura/s de La Vanguardia*.

Per això normalment ha de comptar amb institucions que d'alguna manera siguin pròximes a aquest personatge. En el cas de Brossa hi ha la Fundació Joan Brossa, que té els drets de les seves obres i vetlla per la seva persona. Aquesta fundació es va crear quan Brossa va morir. Jo treballo sobretot amb ells perquè qualsevol fotografia, poema o obra que es reproduïx necessita l'autorització de la Fundació. Per tant, si no tingués al costat la Fundació això no es podria fer. A més a més, també hi ha una sèrie d'entitats que hi col·laboren directament, com la Institució de les Lletres Catalanes, una institució del Departament de Cultura vinculada als escriptors i la literatura catalana, que és l'entitat que d'alguna manera es fa càrrec dels centenaris dels escriptors. Després hi ha altres col·laboradors importants, com el MACBA, el Museu d'Art Contemporani, que acull tota la col·lecció de les obres d'arts visuals i també tots els seus documents, papers, llibres... Hi ha un arxiu molt important de més de 50.000 documents al MACBA, que és fonamental per estudiar l'obra de Brossa, ja que hi ha tots els originals dels seus llibres, dels seus poemes, de la seva correspondència...

Tenim la sort que la de Brossa era una generació que ho guardava tot. El comissari el que ha de fer és coordinar les diferents biblioteques i exposicions. Així doncs, mentre hi ha aquesta exposició al Born, n'hi ha d'altres que estan voltant pel país. També hi ha una part molt important de la meva tasca que és intentar recuperar el personatge, que es torni a llegir, perquè normalment es tracta de personatges que han mort fa bastants anys. En molts casos, alguns dels seus llibres, la majoria, estan exhaurits i has d'intentar que es tornin a publicar i que se'n torni a estudiar l'obra.

Després has d'intentar que els especialistes que l'han estudiat puguin explicar per què és important aquell autor, en aquest cas Brossa, des de diversos aspectes, com ara el teatral, l'artístic o el literari, i has de mirar d'implicar-hi el màxim nombre de gent possible. I encara una cosa molt important: has d'intentar explicar l'actualitat d'aquest personatge, perquè és important Brossa avui, quin és el missatge que té per al nostre temps. Després, en el seu cas, també has d'explicar que és un autor que va col·laborar amb molts altres artistes i que va fer molts llibres en col·laboració, no només amb Miró o Tàpies sinó també amb altres artistes. La seva obra encara continua sent interessant per a la creació actual.

Té alguna anècdota destacable amb Joan Brossa?

En tinc moltes. És molt difícil triar-ne una, però el que sí que us puc dir és que era molt divertit. Constantment estava fent jocs de paraules, tenia una riquesa amb el llenguatge... i després li agradaven molt els acudits i era molt sorneguer, molt crític, amb l'església, amb els capellans, amb els poders, amb els militars... Era molt burleta.

Brossa va ser un defensor de la llibertat de Catalunya. Quines creu vostè que són les seves obres més destacades?

Sí, ell va ser un dels grans autors de la literatura catalana de tots els temps i el sol fet d'escriure en català per ell ja era una cosa important. De fet, aquest cartell va ser un poema que li van demanar els Amics de la Llengua Catalana o alguna associació en favor de la llengua catalana. Ell va fer aquest poema, que és un cartell i que realment és molt eficaç perquè amb molt poques paraules diu el que vol dir. Simplement diu que es pugui viure en català, viure en la teva llengua, que no era una cosa tant evident llavors.

Tenint en compte l'època en la qual va viure, com va afectar-lo la censura en l'aspecte més personal?

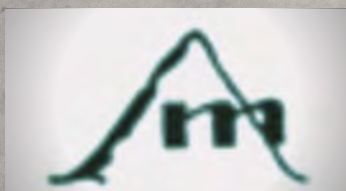
Ell es va enfrontar directament amb la censura en el sentit que, com que no volia ser censurat, no publicava. Per tant, sí que el va afectar molt, sobretot en el teatre, perquè quan fas teatre necessites un públic i necessites representar. Així, el problema que va tenir Brossa va ser que en els anys que ell escrivia més teatre (anys 40-60) en català n'hi havia molt poc de manera que no va poder veure representat el seu teatre. La majoria d'obres les va escriure sense poder-les veure representades, i en aquest sentit la censura o la manca de llibertat el va afectar perquè ell no va tenir l'oportunitat que tenen ara els dramaturgs, que escriuen una obra i la poden veure representada, fet que els ajuda a aprendre i seguir escrivint.

Per últim, què destacaria del seu pas per l'escola?

Jo vaig anar a l'escola encara amb el franquisme i en una escola de capellans, per aquest motiu més aviat el que volia era marxar de l'escola. El que ressaltaria de l'escola és que en aquell moment era molt repressora i el que més desitjàvem era anar a una escola pública, una escola més civilitzada.

Júlia Hombre i Carlota López
2n BAT
Escola Montagut

Carme Grimalt

ETS INTEL·LIGENT... ESTUDIA STEM! - 12/12/2019

"El que realment condiciona i ajuda a ser qui ets és la manera de pensar"

Sobre la conferenciant

La Carme Grimalt és llicenciada en Química i doctora en Recerca en Didàctica de la Matemàtica i les Ciències Experimentals. Actualment treballa a la UAB i la seva recerca se centra en dos grans eixos: l'ensenyament i aprenentatge de les ciències amb eines digitals i la formació del professorat de ciències de primària i secundària.

Creu que l'ensenyament i aprenentatge de les ciències amb eines digitals proporciona clars avantatges o també té algun aspecte en contra?

Si s'utilitzen bé, les eines digitals poden proporcionar avantatges ja que tenen grans potencialitats, però, a vegades, poden tenir contratemps i, fins i tot, ser perjudicials. El més important no és la presència d'aquestes eines sinó l'ús que se'n fa, i això fa referència a la competència digital del docent, és a dir, com el docent utilitza aquestes eines. Fer que això funcioni correctament és difícil ja que el professor/a ha de conèixer molt bé la seva assignatura, les dificultats que es trobarà, l'eina en si... i fer una barreja de tot. Per exemple, l'any 2012 va haver-hi un *boom* ja que la Generalitat de Catalunya va dotar moltíssims centres de secundària amb pissarres digitals per a cada aula i s'hi van invertir moltíssims milions. Però va ser un fracàs perquè aquelles pissarres només s'utilitzaven com a canó de projecció i no com a pissarres interactives, que era per al que estaven pensades i oferien moltes més opcions. El problema va ser una qüestió de formació i la conseqüència va ser un malbaratament de diners.

En el futur, preveu que les persones que es dedicaran al món de la recerca serà més elevat o menys? Per quina raó?

Penso que dependrà de cada país, dels diners que vulgui invertir cada país en recerca. Actualment Espanya és dels països europeus on menys diners es dediquen a investigació, tant a nivell de centres de recerca públics com a nivell d'empreses privades. A mi m'agradaria que hi hagués un increment i que es valorés ja que hi ha països que hi dediquen molts diners, però és una decisió purament política.

Des de l'any 2011 la Carme desenvolupa tasques de recerca, transferència i innovació educativa al Centre de Recerca per a l'Educació Científica i Matemàtica (CRECIM), participant en projectes com l'ADIGIC i el grup de professors DIATIC. També ha col·laborat amb el CEIP Bellaterra en la implementació de material educatiu per al treball experimental.

Pensa que el que s'aprèn a la universitat condiciona totalment el futur de les persones i per aquest motiu s'hi dedica?

Sense anar més lluny, jo mateixa vaig estudiar Química i ara em dedico a temes d'educació. Tot i que és veritat que estan relacionats, el meu camp actualment són les ciències socials i en canvi vaig estudiar ciències naturals. Penso que el que realment condiciona i ajuda a ser qui ets és la manera de pensar, després on ho apliquis dependrà de cap a on et moguin les teves inquietuds. A mi, la carrera de Química em va ajudar a pensar d'una determinada manera, però després he seguit una altra via i, per tant, no és tant una condició en si mateixa. Però sí que és veritat que és la primera decisió important que heu de prendre. Crec que us hauríeu de plantejar la carrera com una cosa a la qual dedicareu moltes hores durant quatre anys. Fareu una inversió de quatre anys en allò que us genera més inquietud i dona més respostes a la vostra curiositat, i per això és una decisió important. No obstant això, no us ho heu de plantejar com una cosa que us condicionarà tota la vida perquè tampoc hi ajuda, és una pressió massa gran. Així doncs, és una decisió que us portarà a un camí, on haureu de prendre altres decisions, però no és un carreró sense sortida.

Creu que les estades que va realitzar a l'estranger van fer-li veure encara més clar a què es volia dedicar? Què creu que li van aportar?

A Cambridge hi vaig estar un mes i la veritat és que va ser una experiència molt interessant. Em va ajudar sobretot en dos aspectes: primer de tot, vaig poder veure com treballen els que en saben més i llavors vaig descobrir que tampoc es diferenciava gaire del que fem aquí nosaltres. El que passa és que allà tenen més diners i això ajuda a tenir més persones i, per tant, més equips. Però en el tipus de recerca que plantegem, no n'estem tan lluny. En segon lloc, em va fer veure on jo no volia arribar. És a dir, Cambridge és una de les principals universitats de referència a nivell mundial i, per tant, demana moltíssim de les persones que hi treballen. En conseqüència, si treballes a Cambridge és molt difícil tenir vida privada, i jo vaig veure que això no anava amb mi. Així doncs, hauria pogut buscar la manera de quedar-m'hi, però vaig decidir que allò no era el que jo volia.

D'altra banda, Luxemburg és un país molt curiós perquè a la universitat són molt poca gent, però tenen moltíssims diners. És molt diferent d'aquí. Com que tenen una quantitat tan elevada de diners, es permeten el luxe que hi hagi molta gent de fora, que sigui molt transversal..., però a l'hora de la veritat, com que no tenen tanta pressió, tampoc tenen tanta inquietud i curiositat. I en definitiva, això tampoc ajuda a tenir una bona recerca, hauria d'haver-hi un terme mig.

Quina creu que és la clau per ajudar els més petits a interessar-se pel món que ens envolta?

Per començar, cal que tinguin l'oportunitat de tenir experiències molt diverses ja que això n'estimula la curiositat i ajuda a fer que es preguntin pel món que els envolta. Però també hi ha una part molt important que és la feina dels docents, és a dir, no n'hi ha prou de tenir estímuls sinó que aquests estímuls s'han de conduir bé. Els professors/es han d'aconseguir promoure que l'infant aprofiti i es faci preguntes sobre el seu entorn. I sincerament, he de dir que els i les mestres d'infantil fan una feinada increïble.

Quins errors o aspectes a millorar va poder detectar al llarg de la seva etapa estudiantil per part del professorat?

Per part del professorat amb els anys m'he adonat de coses que potser no són errors sinó el resultat de com el sistema estava muntat. Per exemple, jo vaig acabar el batxillerat odiant profundament la física, tot i que vaig estudiar Química i sempre es té la imatge que la física i la química van de la mà, doncs jo l'odiava amb tota la meva ànima. Però després he fet molta didàctica de la física perquè quan treballava a la UAB una part important del meu equip eren físics i, per tant, també era un bon intercanvi. Vaig redescobrir la física i això em va permetre adonar-me que no és que hagués comés un error sinó que vaig tenir mala sort, potser aquella persona ho va fer amb la millor intenció del món, però no va saber presentar-me el coneixement d'una manera que m'ajudés a respondre aquelles preguntes o que fos significatiu, és a dir, que connectés amb els meus interessos. També hi ha molta gent que odia la química, però crec que és perquè falta un gran treball que expliqui com es pot connectar amb la vida de les persones, perquè és important l'estudi de les ciències per a la vida de la gent més enllà que surti en un llibre de text i s'hagi d'estudiar.

Pensa que en un futur prescindirem de llibres físics pel que fa a l'aprenentatge i utilitzarem la pantalla, o en canvi sempre serà convenient tenir un llibre a l'abast?

Sí, sempre n'hi haurà, de llibres. Una altra cosa és que els utilitzem més o menys a l'aula. Tampoc no és que m'hagi aturat gaire a pensar en aquest tema, però ara hi ha moltes escoles que treballen per projectes i els projectes no fan servir llibre de text. És veritat que el llibre de text actua molt bé com a font de referència on tens el contingut molt estructurat i per tant com a referència sempre hi seran. Que tingui format en paper o digital tindrà a veure amb la moda o la pressió de les editorials, però sempre hi haurà un moment en què necessitarem --per més que fem treball lectiu, d'aprenentatge o de construcció d'idees-- anar a buscar alguna font d'informació verídica i confiar en aquesta font d'informació. Aquí també obriríem un camí... Moltes fonts d'informació que podem trobar a la xarxa i que fem servir no són del tot fiables. Segur que us ho han explicat a classe.

Guiant-se per la seva experiència, realment pensa que hi ha diferència entre els homes i les dones en el món de la recerca?

Sí, en llocs estratègics de presa de decisions hi ha molta diferència segons l'àmbit de la recerca. No és el mateix en una facultat d'Educació que en una facultat d'Enginyeria. A més a més, a la llarga la conciliació familiar també és molt diferent. Ara mateix no tinc fills, però en algun moment potser en tindrè, aleshores hauré de veure com quadro això amb la meva vida laboral. De les dones, tradicionalment se n'espera que tinguin més cura (això és un rol social també) dels seus fills i filles, cosa que moltes vegades implica un sacrifici de la seva vida laboral. Jo encara soc relativament jove en el món de la recerca així que no ho he viscut personalment, però sí que he vist companys i companyes que han pres decisions una mica diferents segons si eren homes o dones, i això també explica en gran part per què en la presa de decisions predominen els homes, ja que les dones abans han dit "cuido els meus fills".

Què creu que s'hauria de fer per canviar aquestes diferències?

Doncs hauríem de canviar bastant el model de gestió i s'hauria d'apostar molt per la conciliació familiar. Potser el Sr. Lloró té més experiència en el món de la direcció i ens podrà il·lustrar, però en el model empresarial els llocs de poder demanen moltíssima implicació i dedicació de les persones i això si tens fills o filles és impossible, perquè els has d'anar a buscar a l'escola, es posen malalts... Per què es demana tanta implicació a les persones en aquest lloc de poder? No es podria pensar d'una altra manera? No en tinc la resposta, sincerament.

Per la seva experiència fent classes a estudiants, creu que les pròximes generacions surten prou preparades per afrontar els reptes de la ciència en el futur?

No, per un motiu molt concret. Jo crec que no surten prou preparats perquè l'escola i l'institut és una part molt important de la nostra vida, però no és l'únic lloc on aprendreu coses. Anireu aprenent al llarg de tota la vostra vida, per tant, estareu preparats per la vida? No, perquè quan ja no sigueu aquí, seguireu aprenent coses i la vida us portarà per llocs on haureu de prendre decisions o aprendre a partir de les experiències i us recordareu moltes vegades del que heu viscut durant aquests anys. Però també hi haurà situacions noves, que no tindran res a veure amb el que heu fet aquí. Per exemple, els meus estudiants són de tercer del grau en Educació Primària i són un perfil que, en general, han rebutjat les ciències. Jo faig classes de ciències per als futurs mestres de primària i els preparo perquè aprenguin a dissenyar activitats de medi natural a primària. És clar, els meus estudiants tenen un perfil que ha rebutjat completament la ciència, a tercer d'ESO van dir "no m'agrada això i no tocaré mai més les ciències a la vida", però es troben a la carrera amb la ciència, ja que hi ha matemàtiques, història i tot, perquè són mestres. Han sortit preparats de l'escola? No, perquè tenen dubtes que són del nivell de primària, però és normal. Tenen una altra oportunitat i com aquesta en trobaran d'altres. La qüestió és poder aprofitar més o menys les noves oportunitats.

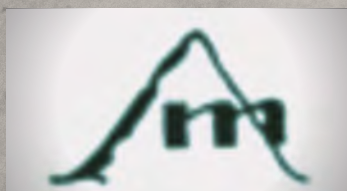

Havent estudiat la carrera de Química i podent-se dedicar a molts àmbits diferents, quin va ser el motiu que la va portar a la branca de l'educació?

Les meves inquietuds i la curiositat per saber-ne més. També una descoberta d'un món que desconeixia, perquè jo pensava que si en saps molt de química, doncs fas de professor. Però no, necessites moltes més coses i se m'ha obert tot un món ja que encara que sàpigues molt de química a l'aula pot ser que siguis una patata. Com es pot fer perquè la química arribi millor? També aquesta decisió va tenir una part negativa, ja que abans de decidir que em volia dedicar a temes educatius vaig estar un any en un centre de recerca fent recerca química, cosa que és molt diferent perquè tot i que treballes en equip no treballes directament per a persones. Les dinàmiques són una mica diferents i allò a mi no m'agradava. En part per rebuig, perquè "això no va amb mi", vaig provar una altra cosa i vaig acabar en el món de l'educació.

Què recorda de l'escola on va estudiar, és a dir, què s'emporta de l'escola?

De la meva escola en recordo moltes coses, recordo molta pressió al batxillerat. Penso que em van donar un mètode que em va anar molt bé per als primers anys de carrera i, en el terreny personal, recordo una gran educació en valors que ha condicionat moltes de les decisions que he anat prenent. A més, he seguit en contacte amb l'escola, ho recordo especialment perquè tinc amics i amigues que han estudiat en altres escoles i que potser no han pogut tenir aquesta oportunitat. Ha estat un dels grans aprenentatges. Us recordareu de les discussions de valors que esteu tenint perquè no tothom pensa igual que vosaltres, ara mateix ja us ho trobeu i ho veureu amb afecte després.

Roger Fígols i Mariona Martín
2n BAT
Escola Montagut

Isaac Mateos

PREVENCIÓ D'ACCIDENTS - 24/01/2020

"Abans de l'accident jo tenia la meva vida feta i d'un dia a l'altre va canviar totalment i ja no podia tornar a fer esport o anar a treballar"

Sobre l'entrevistat

Isaac Mateos és monitor del programa de prevenció d'accidents *Game over*, promogut per l'Institut Guttmann. El programa té com a objectiu sensibilitzar els joves perquè desenvolupin comportaments responsables i prenguin les mesures de seguretat necessàries quan condueixin un vehicle.

Ens podries explicar com és el teu dia a dia des que et lleves fins que vas a dormir?

Com heu pogut veure, soc esportista i per tant segueixo un entrenament fix. Tinc un entrenador que em marca els entrenaments a dur a terme, la rutina que he de fer. Porto una dieta alimentària i un règim d'esports, per exemple, cada matí em llevo, esmorzo, m'espero una hora o una hora i mitja que el meu cos faci la digestió i després surto amb bicicleta. També depèn del dia. Hi ha dies que tinc entrenaments en dejú, és a dir, sense haver esmorzat, i agafo la bicicleta amb corró. Després esmorzo, espero a acabar de fer la digestió i una altra vegada agafo la bici. Aleshores quan torno dino tranquil, faig una migdiada, i cap a la tarda tinc tres dies d'entrenament al gimnàs i dos a la piscina. Però això tots els dies si puc, si no m'ho he de combinar amb una xerrada o algun altre esdeveniment (ja que també participo en l'ajuntament del meu poble), intento respectar els entrenaments per poder estar bé.

En el teu currículum es pot veure que sempre has estat vinculat al món de l'esport. Com vas trobar la motivació necessària per seguir jugant després de l'accident?

Quan estava a l'Institut Guttmann, encara hospitalitzat o sigui als dos mesos d'haver tingut l'accident, va venir el Joventut de Badalona, l'equip de bàsquet (en modalitat de cadira de rodes, però) a buscar-me perquè els faltava un jugador. Eren nou

Isaac Mateos sempre ha estat vinculat al món de l'esport. Inicialment en l'àmbit del tennis, el ciclisme o l'esquí de fons. A partir del 2009, quan va patir un accident de trànsit, es va introduir al món de l'esport adaptat. Ha estat tres cops campió de Catalunya de bàsquet, dos cops de ciclisme adaptat (*handbike*) i també ha obtingut diversos títols de pàdel adaptat.

jugadors. Era a principis de temporada i havien de ser deu per jugar, així que vaig tenir aquesta sort que em vinguessin a buscar al mateix hospital. En aquell moment no vaig tenir temps de pensar què faria amb la meua vida, ja que abans de l'accident jo tenia la meua vida feta i d'un dia a l'altre va canviar totalment i ja no podia tornar a esquiar ni a treballar. Llavors em va venir a buscar aquell equip, per tenir un jugador! Vaig començar sense pensar-m'ho gens. Penseu que hi ha un estudi fet que explica que la gent que ha tingut un accident tan traumàtic que els canvia la vida totalment tenen 3 anys per assimilar el que els ha passat i llavors començar a espavilar-se. Jo no el vaig tenir aquest temps.

Com vas conèixer el món de la bicicleta per a persones amb la teua lesió? Quin és l'esport que més t'agrada i quin és el que més bé s'adapta a les teves condicions?

Després de l'accident jo vaig començar dins del món del bàsquet, m'agradava i vaig estar molt de temps practicant aquest esport, però llavors vaig descobrir la bicicleta. Un dia vaig anar a la fàbrica on fan les cadires de rodes i vaig veure una bicicleta estranya on anaves estirat. Vaig preguntar què era, em van respondre que era una bicicleta adaptada per a persones amb discapacitat de mobilitat i com que a mi ja m'agradava sortir amb bici des d'abans de l'accident, doncs li vaig dir a l'home que m'atenia que me l'emportava a casa. Aleshores vaig començar a provar-la i em vaig enganxar. Actualment, m'hi dedico molt, per exemple l'any passat vaig quedar tercer d'Espanya, he competit per tot Europa, vaig anar amb la selecció catalana, és a dir, estic molt bé practicant aquest esport. Precisament, el cap de setmana passat vaig guanyar *Motorland*, una cursa que es realitza cada any a Aragó. No obstant, sempre intento guardar una mica de temps per poder jugar a pàdel amb els meus amics. També competim, però el meu fort és la bicicleta, que en realitat és el millor esport per a una persona amb una lesió medul·lar ja que per a la circulació va molt bé. Per exemple, jo sempre vaig assegut i pateixo molt, en canvi com que en la bicicleta vaig estirat, es reparteix el meu pes per tot el cos (les cames, el cap, l'esquena) i a l'hora de fer exercici la sang circula per tot el cos més fàcilment. És el contrari del que passa quan estic assegut, ja que als turmells o a la cintura es talla la circulació. Si no fes esport o no anés en bicicleta, acabaria el dia amb els peus inflamats per la mala circulació.

Tinc una anècdota molt bona que sempre explico en la majoria de xerrades que faig. El dia de la cursa de les Vies Verdes de Girona, per recaptar fons vaig fer 16 hores de cursa i quan vaig arribar a les quatre de la matinada, el que em venia de gust era una dutxa i estirar-me al llit ràpidament. Quan vaig arribar em vaig ficar directament a la banyera. Com que jo no tinc sensibilitat per molt que l'aigua estigui bullint jo no ho noto. Així que vaig estirar les cames, vaig obrir l'aixeta i quan vaig tocar l'aigua estava cremant. Vaig canviar la temperatura de l'aigua, em vaig seguir dutxant i vaig anar tranquil·lament a dormir. L'endemà, quan em vaig llevar, tenia una butllofa al peu de la mida d'un puny, m'havia cremat el peu, però jo no me n'havia adonat. Vaig anar a l'hospital directament, tot i que a mi no em feia mal, i en arribar allà em van dir que no era el primer cas que veien com el meu, que era molt comú en persones amb la meua lesió, i que la solució era o un injert de pell o amputar el peu directament, perquè costa molt de curar en el cas d'una persona amb lesió medul·lar. Em van embenar, perquè la pell es regenerés al màxim possible i vaig tornar cap a casa meua pensant que la setmana vinent m'operararien. Com que a mi no em feia mal ni m'afectava jo seguia fent la meua rutina amb la bicicleta, durant tota la setmana vaig estar entrenat com faig sempre. Al cap d'una setmana vaig tornar a l'hospital, em van treure la bena i s'havia curat del tot. Avui en dia no tinc cap marca. El metge sorprès em va preguntar com ho havia fet i li vaig respondre que havia fet la meua vida normal, fins i tot em van fer un estudi i van veure que fer bicicleta era perfecte per regenerar parts del cos. Amb això vull dir que per a una persona amb una lesió medul·lar, o gent amb problemes de circulació a les cames, fer bicicleta va molt bé per a la circulació.

Com vas conèixer el programa Game Over i quina hi ha estat la teva participació?

Des que vaig tenir l'accident sempre he tingut molt bona relació amb els doctors i amb la gent de l'Institut Guttmann. Com que era esportista em trucaven per fer estudis, ja que havien d'agafar tot tipus de persones (un que no es mogui gaire, un que es mogui molt) per comparar els efectes dels tractaments en uns i altres. També havia sigut part de proves d'aparells que arribaven a l'institut, com l'exosquelet. I un dia em van proposar fer xerrades. Mai n'havia volgut fer, però fa tres anys vaig deixar de treballar i vaig acceptar la iniciativa. Sempre que puc i no tinc cap competició faig xerrades a les escoles, perquè també va bé conscienciar els joves, compartir la meua experiència i intentar evitar que passin més accidents.

A què es dedica l'Institut Guttman? Quina ha estat la teva relació amb ells?

L'Institut Guttmann és l'hospital de referència per a gent amb lesió medul·lar, traumatisme o qualsevol problema relacionat amb la mobilitat. Però com que la lesió medul·lar no té cura, hi vas per aprendre a viure amb la teva discapacitat, que és el que vaig fer jo. És allà on vaig aprendre a moure'm amb la cadira, a pujar i baixar del cotxe, a estirar-me al llit... Bé, en concret, les coses que es fan cada dia, però amb cadira de rodes.

Com va ser el teu accident? Quin és el missatge exacte que vols transmetre a la joventut?

El meu accident va ser per culpa de voler fer més coses de les que el meu cos podia. Jo abans era esquiador, l'encarregat d'una fàbrica, i tot ho volia fer jo, de manera que treballava 12 hores al dia. A part que era molt ambiciós i volia guanyar molts calés, també feia moltes coses a les tardes, com anar a esquiar, al gimnàs i en bicicleta. Llavors un dia vaig pujar a Andorra a esquiar, vaig sortir de festa, a esquiar un altre cop i vam baixar per anar a veure uns amics a Igualada. Així que vaig decidir deixar el cotxe i agafar la moto, però a la tornada la meva xicota es va desmaiar i va caure, això va fer que perdés l'equilibri. Tot i que portava tots els protectors, em va picar al costat. Això va passar perquè vaig fer moltes coses aquell dia i el meu cos no donava per a més. Si jo hagués estat bé aquell dia, no hauria perdut el control de la moto, ja que la sabia portar perfectament i si ella hagués dormit prou temps no hauria estat tan cansada. O sigui va ser per abusar de tot. I ara mateix sí que de vegades faig moltes coses, però ja m'adono que no he de tornar a abusar. S'ha de disfrutar de la vida, però no cal fer-ho tot.

Què és el que més recordes del teu pas per l'escola? De tot el que vas aprendre, què és el que t'ha ajudat més en la teva vida posterior?

Sobretot la companyia. Estudiar en si no m'agradava gaire, em vaig treure l'ESO i vaig fer un grau mitjà de mecànica, però mai vaig ser d'estudiar gaire. Recordo simplement els amics, la cooperació amb ells i les relacions. Tot i que si ara hagués de tornar enrere potser si que em prendria l'escola d'una altra manera, m'agradaria tornar a estudiar ja que en el seu moment no ho vaig gaudir, però trobar temps és difícil, no es pot fer tot.

Clàudia Bolea i Sasha Huacacolque
2n BAT
Escola Montagut

Josep Lluís Pelegrí

MÓN OCEÀ, EN COS I ÀNIMA - 28/01/2020

"Hi ha molts senyals que indiquen que hi haurà un ressorgiment de l'esperit col·laboratiu en la gent en comptes de la competitivitat"

Sobre el conferenciant

Josep Lluís Pelegrí és actualment el director de l'Institut de Ciències del Mar (ICM), el centre de recerca marina més gran de l'estat espanyol i de tot el Mediterrani. Ha estat investigador científic i professor de recerca al CSIC. També ha dirigit i donat suport a projectes de difusió i comunicació per a escoles i universitats, i promou diverses iniciatives sobre temes ambientals.

Com va decidir que es volia dedicar al món de les ciències?

Bé, és d'aquelles coses que no estàs gaire segur, vull dir que jo vaig anar a fer la carrera de Física a Veneçuela. Els meus pares viatjaven molt perquè treballaven en una multinacional. Per alguna raó, la meua mare estava una mica obsessionada que avancés cursos, cosa que no recomano a ningú, però vaig acabar el batxillerat molt jovenet i vaig entrar a la universitat amb 15 anys. Així que no tenia gens clar el que volia fer. M'agradava tot el que era entendre les coses, com sabem que una cosa està connectada amb una altra? No accepto les coses fins que les entenc. I llavors, tan jove, amb aquella inquietud, et plantejaves què t'agradaria estudiar. I començo a pensar si m'agradaria estudiar psicologia o, com que m'agrada la natura, enginyeria forestal. Al final em vaig dir "mira, potser Física". També hi influeix molt que vaig tenir un bon professor de Física. Al final vaig triar Física perquè el seu objectiu és explicar la natura, i explicar tot el que ens envolta. La Física era una carrera bastant teòrica, hi havia molta física quàntica i aquestes coses, que està molt bé, però a vegades se m'escapava perquè no era capaç de relacionar totes aquelles idees amb la realitat que jo vivia. Un cop acabada la carrera, me'n vaig anar a fer oceanografia, em semblava una cosa més palpable i em va agradar molt.

En què consisteix la seva feina diària, com a director de l'ICM?

Com a director, la veritat és que la major part del temps la dedico a temes de gestió, a vegades són més de gestió admi-

La recerca del Sr. Pelegrí ha abastat diferents temes i regions geogràfiques, des de la mescla turbulenta fins a la circulació regional i a gran escala. Ha treballat en una varietat de projectes de la indústria petrolera, el Departament d'Energia dels EUA, i diverses convocatòries de recerca espanyoles i europees. També té àmplia experiència de camp, participant en molts creuers científics regionals i transoceànics, en moltes ocasions com a científic en cap.

nistrativa i a vegades de gestió de personal científic i tècnic, i també hi ha una part important de fer contactes i de parlar amb gent de diferents estaments, de l'ajuntament, la Generalitat, el Govern de l'estat, i coses d'aquestes. Cada dia, però, intento dedicar una estona a fer recerca. Això ho aconseguixo perquè tinc molts estudiants doctorals encara. Ara mateix tinc quatre estudiants: un és a punt d'acabar i un altre també acabarà aquest any si tot va bé; llavors me'n queden dos més: un que estic codirigint però que és una persona molt independent, i una xicoteta més jove, que està treballant el corrent circumpolar antàrtic, que em va fer gràcia perquè és un tema nou i penses "mira, aprendré coses". Cada dia tinc una reunió amb algun dels meus estudiants, que pot ser d'una o mitja hora, i a vegades els caps de setmana em dedico a repassar algunes de les coses que ells fan o acabo de repassar algun article. Les estones que tinc lliures m'agrada llegir coses de filosofia de la ciència. Ara estic llegint un llibre apassionant que es diu *Everything Flows* i que té a veure amb la visió processual de la vida. Molt interessant, vaja.

Quants anys fa que es dedica a l'estudi dels oceans?

Vaig entrar a la universitat jovenet i vaig acabar una carrera de 5 cinc anys de Física a Veneçuela, a la Universitat Simón Bolívar entre l'any 73 i el 78. Vaig ser de la primera promoció de Física, ens vam graduar dues o tres persones. Llavors me'n vaig anar a fer un màster a Gal·les i l'any 80 vaig començar a treballar en temes d'oceanografia, primer un treball universitari i després a la indústria petrolera. Després vaig anar donant voltes, vaig fer el doctorat als Estats Units, des de l'any 80 fins ara, així que aquest any en faré 40. Tota la vida.

Quines són les característiques que més el fascinen dels oceans?

Vaig començar com a físic i els físics tenim el defecte que a vegades ens creiem que som els reis del mambo i tenim una tendència a menysprear altres punts de vista. En el meu cas, al contrari, crec que el que més m'ha enriquit al llarg d'aquests 40 anys ha sigut tractar de parar l'orella, de veure altres punts de vista, i el que m'agrada més dels oceans és aquesta complexitat de processos de tota mena. Tens un ambient físic, però també una sèrie de processos biogeoquímics que són els que donen vida a tot el que coneixem. L'ambient físic també és molt im-

portant, d'això avui no n'he parlat gens ni mica, però un es pregunta: com es transmet una cosa d'un lloc a un altre? I acabes sent temptat a pensar que potser és l'aigua, perquè l'aigua té una gran quantitat de propietats. Què són les molècules d'aigua? Quan tu mires una molècula tan senzilla i veus tot el que en sorgeix t'adones que és un misteri tot el que hi ha a l'aigua. Bé, potser també hi ha altres misteris dins l'aigua. Doncs això, la complexitat, aquesta meravella, m'apassiona.

Què és per a vostè la vida?

Mira, no ho sé. Crec que la vida, al cap i a la fi, sempre te la mires des de la part més íntima. La vida és un procés en el qual tu t'enriqueixes, et vas fent una mica més complet i -això ja és una visió molt personal- un cop mors, tota aquesta riquesa, aquesta complexitat i aquest aprenentatge que has tingut, l'portes a un ens molt més complex, anomena'l com vulguis: Déu, *anima mundi*... Jo soc molt catòlic, però a vegades penso que el catolicisme és massa antropocèntric i s'ho mira tot en base a la sensació del nostre propi cos. Crec que ho fa amb bona fe, però a vegades s'arriben a dir coses com que l'home s'ha fet a imatge i semblança de Déu. La meva percepció és que és completament al revés: nosaltres hem fet Déu a imatge i semblança nostra. Nosaltres pensem que Déu és com nosaltres. Doncs, què és Déu? Jo crec en Déu fermament, però m'agradaria pensar que el dia que es descobreixi per mi serà igual que el procés de la recerca, serà un descobriment, i justament serà un descobriment d'allò inesperat, d'una cosa que serà un enriquiment personal. No serà el que tu esperes, no seràs Josep Lluís Pelegrí en essència, ni com a cos ni possiblement com a ànima, sinó que probablement serà alguna cosa més rica i molt més compartida, perquè em sembla que aquí hi ha la preciositat, en compartir.

Per quin motiu considera que la Terra és un sistema pulsatiu autoregulat?

Fixa't que la Terra realment té una sèrie de ciclicitats molt clares: des dels cicles diürns fins als estacionals, tots tenen efectes sobre la biologia del sistema. Tot i que els cicles diürns tenen un paper fonamental en molts processos, les grans pulsacions de la Terra venen regulades per cicles més llargs, dels quals el cicle anual és el més pronunciat i evident. Aquest cicle anual, determinat per la posició de la Terra respecte del

Sol, té un enorme impacte en la distribució d'energia al planeta. En aquesta distribució hi té un gran paper l'atmosfera, però especialment els oceans, que gràcies a la gran capacitat calorífica de l'aigua transporten i acumulen enormes quantitats d'energia. Els oceans actuen com un sistema circulatori del planeta, distribuint energia, nutrients i altres propietats; algunes de les parts d'aquesta circulació global actuen talment com si es tractés d'un cor, amb els seus moviments de sístole i diàstole: la formació de les aigües profundes a l'Àrtic té lloc en poques setmanes, en les quals una enorme quantitat d'aigua comença el seu circuit, i aquest enorme pols inicial impulsa els corrents globals, que acabaran fent tornar l'aigua a la superfície d'una forma difusa. Amb el sistema circulatori dels éssers vius passa el mateix: la pressió arterial és molt alta en les proximitats del cor durant el batec, però s'atenua quan s'endinsa en les venes i els capil·lars, tornant quasi de manera difusiva fins a les venes, que aniran fins al cor per reiniciar el cicle. En el viatge de tornada el flux de la sang és més lent i més constant. Als oceans hi observem paral·lelismes molt grans amb aquest funcionament orgànic, on en part el vent és el responsable de fer aflorar l'aigua profunda. Aquesta aigua que aflora ho fa rica en nutrients, que permeten sustentar una vida basada en la fotosíntesi, i que és la base de tot l'ecosistema. De la mateixa manera que el flux sanguini manté les cèl·lules vives, els fluxos oceànics permeten que hi floreixi la vida.

I autoregula perquè la Terra porta a terme tots aquests processos de manera autònoma, en uns balanços en els quals la mateixa vida intervé a mantenir l'equilibri. Els oceans acumulen matèria orgànica en unes èpoques i la retornen en forma de nutrient en unes altres. L'aprofitament de l'energia és extraordinàriament eficient i s'ajusta a les variacions del sistema per esmorteir-ne els efectes. L'alternança d'èpoques glacials i interglacials es pot mirar des d'una perspectiva metabòlica, on durant èpoques interglacials hi ha una major aportació de nutrients i una major activitat vital que en èpoques glacials. D'alguna manera, fins i tot en front de grans canvis, el sistema Terra es regula i la vida mateixa participa d'aquesta regulació a través del cicle del carboni, que té, com sabem, efectes considerables en el clima, quan el CO₂ atmosfèric canvia de concentració fa variar l'efecte hivernacle.

A la conferència ja ha parlat sobre el canvi climàtic i com afecta els oceans. Però també li volíem preguntar cap on creu que evolucionem, cap on anem com a planeta?

Mira, un sempre és positiu i s'omple d'esperança. Jo crec que estem indubtablement dins una societat consumista, un món capitalista on hi ha una diferència de classes. És cert que sembla que cada vegada es van resolent a molts llocs una sèrie de problemes, abans potser hi havia malalties que ara ja no hi són, però la realitat és que hi ha fam i misèria, i tot això es deu a aquestes diferències de classe. Hi ha una classe social que cada vegada pot ser més rica i no li importa res més, ni el planeta, ni el canvi climàtic, i el que vol és generar una societat cada vegada més consumista. Penso que el canvi climàtic l'hem de veure també en el fons com un tema de justícia social, amb això crec que tothom hi està d'acord. Jo tinc esperança perquè realment hi ha molts senyals que indiquen que hi haurà un ressorgiment de l'esperit col·laboratiu en la gent en comptes de la competitivitat, hi haurà col·laboració entre les persones, una mica aquest esperit de l'ànima que compartim. I tot això d'alguna manera tindrà la capacitat de vèncer aquests monopolis i aquesta societat consumista i explotadora. Però això depèn de la nostra capacitat de col·laborar i associar-nos, i dins d'aquesta associació també hi ha d'haver una sensibilitat cap a l'entorn, en la nostra ànima. Aquesta capacitat d'empatia amb l'altre. Per tant, crec que tindrem aquesta capacitat d'associar-nos i que, a poc a poc, també modificarem els nostres hàbits de consum perquè siguin més sostenibles. De fet, no es pot entrar en política, però, per exemple, una societat on hi ha països més petits i més propers i que responen més a les necessitats de la gent és una societat perfectament lògica. A vegades, ens volen vendre que això va contra corrent i que a tot arreu s'estan fent conglomerats més grans i països més grans perquè interessa a determinades persones, perquè es vol prendre la veu i la representativitat de les comunitats. Justament l'oposat de les comunitats és això: la proximitat i la col·laboració i l'empatia i la tendresa. Aquest tipus de coses que, tant de bo, confio que algun dia podrem arreglar. Això dependrà de vosaltres i dels vostres fills.

Què creu que ha portat al desplaçament d'una visió mecanicista del món físic cap a una posició on la consciència i l'empatia tenen un paper més important? Què l'ha portat cap a aquest camí?

Mira, ha sigut una mica casualitat, hi ha diversos factors. El fet de ser més gran i veure el final més a prop, hi influeix bastant, no hi ha cap mena de dubte. Llavors comences a reflexionar sobre el més enllà, però una cosa que m'ha colpit i m'ha sorprès és que alguns pensaments que vas treballant i intuïnt, vas veient que s'assemblen molt a algunes concepcions filosòfiques que han donat peu a religions orientals monistes, que diuen que la teva ànima forma part de tot. I penses, tots aquests pensadors han pensat aquestes coses, i jo també hi he arribat, però per un camí molt diferent. Per això, últimament fa un temps que estic interessat en aquests temes.

Creu que en aquests últims anys ha canviat el mètode de com s'ensenya la ciència a la gent més jove? I si és així com?

No t'ho puc dir gaire perquè jo vaig fer la universitat a l'estranger, als Estats Units, Anglaterra i Veneçuela. Llavors, aquí hi vaig arribar l'any 92 i vaig estar 10 anys de professor a la Universitat de Las Palmas. Després sí que he tingut oportunitat recentment de treballar amb gent de la Universitat de Barcelona i la UPC, que han fet programes de Ciències del Mar, i els he donat el meu punt de vista del que havien d'incentivar. Però la meua percepció és que, malauradament, hi ha falles de base. En primer lloc, hi ha molts interessos i això s'ha de dir clar perquè cada universitat vol que hi hagi més professorat als seus departaments, i això s'aconsegueix a base d'impartir matèries específiques d'aquells departaments. Això fa que tothom vulgui posar matèries i llavors no queda temps ni per la imaginació ni la creativitat, que són matèries que haurien de ser més lliures, ni tampoc per matèries que són, en teoria, més generalistes i que són molt importants. És molt important aprendre a pensar, a expressar-te, a escriure de manera coherent les idees, a tenir lliçons de vida... Aquestes coses estan totalment absents a les universitats. Això és un empobriment. Certament penso que els nanos comencen el sistema educatiu generalment amb una creativitat i una il·lusió extraordinària i moltes vegades va decreixent. I la universitat és l'última clatellada.

Si alguna divinitat superior li donés el poder de solucionar un dels problemes actuals de l'oceà quin seria?

N'hi ha molts, però des del meu punt de vista el més greu és la contaminació. L'oceà té nivells de metalls pesants molt elevats i també brossa. Però et diré més, em preocupa menys el plàstic que altres tipus de contaminants. La major part del plàstic al cap i a la fi sembla que se'n va al fons marí i allà es va degradant, hi ha poca quantitat de plàstic flotant, és una fracció molt petita i em sembla que la major part dels estudis assenyalen que és inòcua per a la ingestió dels éssers humans. Òbviament que hi ha plàstics que tenen un efecte mecànic molt potent.

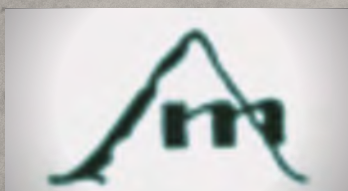
A la conferència ha dit que un bacteri és bastant més intel·ligent que la intel·ligència artificial. M'ha sorprès. En què es basa?

És una bona pregunta. Ara no sabria donar-te les xifres, però si et pares a veure la quantitat de bacteris que tenim dins el cos i la quantitat de cèl·lules i connexions que té un sol bacteri, són xifres extraordinàries. Hauria de revisar a veure si ha sigut una cosa aventurada o potser ha sigut una mica intuïció, però em penso que sí que és correcte. Té a veure amb la quantitat de connexions. Els bacteris tenen una quantitat de connexions que em sembla que són bastant superiors. I sobretot la manera d'autoregular-se dels bacteris, de decidir per ells mateixos. Potser decideix en base als seus sensors, sensorialment detecta el seu entorn i a partir d'aquí decideix. Potser també té una capacitat de decisió més conscient. Potser no. Però tot això em sembla que un ordinador difícilment ho farà.

Per últim, què recorda que li ensenyés la seva escola?

Vaig tenir molta sort, des del meu punt de vista. Vaig estudiar el batxillerat a Caracas, Veneçuela, en una escola dels jesuïtes que estava en una zona benestant de la ciutat. Parlo dels anys 70, quan estava bastant en boga la teologia de l'alliberament i això em va impactar molt. Aquesta implicació social amb la gent, aquests missatges que et deien "si vols la pau, treballa per la justícia" i que el regne dels cels està en aquest món. Això em va

marcar molt. Crec que l'escola ha de potenciar tots aquests valors de tendresa i de sensibilitat. Això és el que deixa petjada en el fons.

Griselda Masdeu i Ricard Mata
2n BAT
Escola Montagut

Raimon Sadurní

28/01/2020

"La constància i la dedicació en l'estudi són imprescindibles, però hi ha molts estudiants amb notes excel·lents que no saben treballar en equip, són egoistes i molt competitius"

Sobre l'entrevistat

Raimon Sadurní és exalumne de l'escola. Durant el primer trimestre d'aquest curs ha impartit el seminari *Matemàtiques recreatives* a un grup d'alumnes de Batxillerat. Actualment està fent l'últim curs del grau en Biotecnologia a la Universitat de Barcelona.

Per quin motiu vas decidir estudiar Biotecnologia i a què esperes dedicar-te en un futur?

Crec que vaig decidir estudiar Biotecnologia perquè em conec, a mi la ciència m'agrada molt i de les carreres de ciències potser és la que em va atreure més perquè era molt àmplia i després et pots especialitzar en coses molt diferents. La Biotecnologia és tot el que pots arribar a fer amb la matèria viva, des de fer vacunes fins a animals o plantes transgèniques. Llavors em vaig dir, com que això m'obre una possibilitat enorme i a sobre és una cosa que està al dia, és a dir, que és molt innovadora i cada dia es troben coses noves, vaig pensar que podia tenir futur. Era un carrera que a part d'obrir-me moltes possibilitats m'interessava, perquè la biologia que havia fet al batxillerat m'agradava. La Biotecnologia em donava això, tot un món de possibilitats. Ara ja sé què és la recerca, perquè he fet les pràctiques a l'Hospital Clínic. M'ha agradat molt però crec que vull desmarcar-me de la recerca i, si puc, treballaré en una empresa biotecnològica o farmacèutica, però amb un perfil més enfocat a la gestió de projectes, amb un caràcter més empresarial. La recerca m'ha agradat molt, però no és una cosa en la qual em vegi tota la vida.

Creus que l'escola ha influït positivament a l'hora de formar-te de cara a les proves d'accés a la Universitat i posteriorment respecte a la carrera en si?

Si, jo crec que l'Escola Montagut prepara molt bé els alumnes per a tot el que és tema Selectivitat i proves PAU. En parlava amb els meus companys, quan vam anar a fer les proves PAU tots ens sentíem molt ben preparats. Després a la carrera sí que et puc dir que et trobes gent d'altres escoles (privades, internacionals o bilingües) que potser saben més d'alguna matèria, tot i que l'anglès, per exemple, segurament tu el portis molt millor que ells. Però tot el que estigui relacionat amb la Selectivitat us puc assegurar que us deixen molt ben preparats.

Quin consell donaries a un estudiant de Batxillerat indecís pel que fa al seu grau universitari?

Doncs jo n'era un, un indecís, em vaig decidir molt tard, no sabia què fer. Tenia clar que volia una carrera científica, però no sabia quina. Dubtava entre Biologia, Medicina, Biotecnologia, Ciències biomèdiques o Genètica (que es fa a la UAB). Hi ha moltes carreres semblants, però al final em vaig decidir anant a unes portes obertes. Vaig anar a la Facultat de Biologia i, no sé per què, em va agradar el campus i l'explicació que em van donar de la carrera, i vaig dir "doncs, mira, jo vull estudiar això". Era al maig o al juny i va ser aleshores quan ho vaig decidir, molt a última hora. I llavors vaig haver de treballar força per tenir bona nota, ja que requeria una nota alta. En definitiva, per una persona indecisa el meu consell és que faci el que vaig fer jo, és a dir, aprofitar molt les sortides amb l'escola per fer un cop d'ull a la varietat de carreres que hi ha i intentar estudiar i treure la màxima nota possible, perquè així després podràs triar, no sigui que arribis amb una nota baixa i lamentis després no haver pogut entrar on volies. Jo em vaig dir "com que dubto, hauré d'estudiar moltíssim". I després, quan vaig tenir les notes, em vaig dir "com que puc per nota, doncs és el que trio".

Creus que l'anglès que s'ensenya a l'escola és l'adequat per assolir el nivell que es demana a qualsevol carrera (B2)?

Sí, crec que sí. Jo, per exemple, sense haver anat mai a cap classe de repàs d'anglès, amb el nivell de l'escola, m'he pogut treure el First amb l'oportunitat que et donen aquí a l'escola de preparar-te bé per a aquest examen. Però a la carrera, a part que un gran percentatge de gent no té el First, també a nivell de parlar i entendre n'hi ha molts que van molt justets i, és clar, tots els articles científics, les presentacions o les exposicions són en anglès. Hi ha molta gent a la qual aquest factor la limita, jo en

canvi no he tingut mai cap problema, ni a la carrera, ni viatjant, ni parlant en anglès amb qualsevol, i només he rebut les classes d'anglès de l'escola.

De qui va ser la iniciativa d'impartir seminaris a l'escola i com ho valores?

Doncs no va ser iniciativa pròpia, va ser el senyor Lloró qui es va posar en contacte amb mi. Em va explicar que el seminari de *Matemàtiques recreatives* ja es feia l'any passat, però que la persona que l'havia fet aquest any no podia fer-lo. Llavors em va trucar i em va preguntar si el podia fer una mica més divertit i més amè, perquè anteriorment era un seminari per preparar els alumnes per a les proves Cangur i molt d'ells s'avorrien perquè era molt avorrit estar fent tota l'estona exercicis. Així que em va demanar de fer-lo més distès. Quan m'ho va proposar vaig estar encantat. A mi sempre m'ha agradat explicar, parlar amb la gent. Ja vaig fer un seminari fa dos anys de Química aquí, al laboratori, així que quan m'ho va dir vaig acceptar.

Recomanaries a un estudiant compaginar els seus estudis amb una feina remunerada?

Depèn de les hores que dediquis a aquesta feina. Conec gent a la universitat que malauradament no tenen recursos. Et poso l'exemple d'una companya meva a qui se li van morir els pares i s'ha hagut de pagar el pis treballant alhora que estudia. És un drama perquè aquesta persona necessita una feina a jornada completa. Ara bé, feines esporàdiques com podrien ser el seminari que he fet jo, que és un dia a la setmana, o treballar els caps de setmana fent de cambrer, ho pots compaginar perfectament. Però una feina a jornada completa jo ho trobo molt difícil de compaginar amb la carrera.

I amb el futbol?

Amb el futbol sí, a mi per exemple m'ajuda moltíssim a alliberar-me. Estic sempre esperant els dies d'entrenament i quan no en tinc sento que necessito fer esport o alguna altra activitat. Quan tinc exàmens, doncs, em passa que estic desitjant que siguin dos quarts de nou per anar a futbol. I tot i ser moltes hores mai m'ha fet perdre punts acadèmicament, ja que amb els anys he après a organitzar-me. Posaria la mà al foc que em beneficia més que no pas em resta.

Et penedeixes d'alguna decisió presa en l'àmbit acadèmic o consideres que has estat encertat a l'hora d'escollir? Quina ha sigut la decisió més difícil de prendre?

A veure, tinc una mica de remordiment perquè jo ho estic aprovant tot, vaig al dia, de fet acabo la carrera ara al febrer, però veig companys que en lloc de dedicar-se a conèixer gent i sortir s'han dedicat exclusivament a l'àmbit acadèmic i ara tenen perfils professionals molt més interessants que el meu. La mitjana que s'obté a la carrera és molt important i és té molt en compte si es vol fer un màster a l'estranger o a l'hora de donar beques per estudiar fora. Llavors, si et dediques a conèixer molta gent i fer molts amics això va en detriment del teu nivell acadèmic. De vegades penso que si hagués de canviar alguna cosa seria aquest aspecte perquè em fa una mica d'enveja sentir gent que diu "m'han pagat un doctorat als Estats Units" i penso "jo aquí no hi arribo". Aquesta gent durant els quatre anys de carrera no ha sortit gaire, no ha anat a les trobades que fem els caps de setmana, però han estudiat més que jo. Aquest és l'únic petit remordiment que tinc.

Per quins motius vas decidir fer l'Erasmus a Bolonya i quines expectatives tenies abans d'anar-hi? Es van complir?

Jo era defensor de l'Erasmus abans de fer-lo, per com me n'havien parlat. Després de fer-lo encara més. El millor dels meus quatre anys de carrera ha sigut l'Erasmus a Bolonya, sens dubte. Recomano a tothom que el faci. Jo esperava arribar al quart curs per anar-hi perquè en la nostra carrera no es pot fer fins a l'últim curs. Vaig triar un destí que fos una ciutat únicament universitària on tingués molts privilegis per ser estudiant d'Erasmus, on hi hagués molt d'intercanvi entre gent de tot el món. Vaig mirar altres opcions com Portugal o Holanda, però finalment em vaig decantar per Itàlia. M'ho vaig passar molt bé i ara tinc amics repartits per tot el món.

Quines creus que són les qualitats necessàries per destacar i quin grau d'importància donaries a la constància i la dedicació en l'estudi?

És clar que la constància i la dedicació en l'estudi són imprescindibles, sense això no destacaràs mai enlloc. I dins dels que són constants i estudien hi pots trobar de tot. En el cas de la meua carrera, hi ha molts estudiants amb notes excel·lents, però que no saben treballar en equip, els falta empatia, són egoistes i molt competitius. Tot això els resta molt encara que es dediquin al cent per cent a l'estudi. Això és el que he après jo a la carrera, però és veritat que la constància és el més important. Tot i que també és important destacar en àmbits no només acadèmics. Un aspecte molt important també són els idiomes. Ara que estic fent entrevistes de treball, el primer que em pregunten són els idiomes que domino i ho tenen molt en compte a l'hora de contractar, fins i tot, més que el fet de tenir un màster.

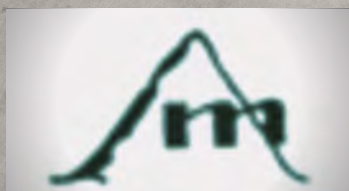
Creus que enfocar les matemàtiques com s'ha fet en el seminari pot ajudar a atraure l'atenció d'alumnes poc aficionats a aquesta assignatura?

Sí, aquest era el meu objectiu. Jo ja sabia que en una classe de 18 alumnes, que n'hi hauria uns quants als quals no els agradarien les matemàtiques i les trobarien avorrides. Aleshores vaig començar a pensar de quina manera indirecta els podia ensenyar matemàtiques mentre s'ho passaven bé. I jo veia els enigmes i pensava que a mi m'agradaria que me'ls plantegessin per resoldre'ls fent servir la lògica.

Hi ha algun aspecte a millorar pel que fa al mètode d'ensenyament que actualment es duu a terme a les escoles?

Segur que sí, però també em poso en la pell de l'escola. L'Escola Montagut et prepara molt bé per anar a la selectivitat. El que a mi m'agradaria és que l'escola no se centrés tant en la selectivitat perquè sí que és veritat que acabes el batxillerat molt preparat per a les PAU, però potser a l'ESO es podrien implementar feines més recreatives, més dinàmiques, ja que en aquesta etapa no cal complir els temaris al cent per cent.

No obstant això, és cert que durant el batxillerat l'obligació de d'escola és preparar-te per fer una bona selectivitat.

Èric Esclassans i Marc Solà
2n BAT
Escola Montagut

Xènia Castelltort

11/02/2020

"M'agrada més treballar amb instituts que amb empreses o universitats, ja que els alumnes més joves sou una font de creativitat"

Sobre l'entrevistada

Xènia Castelltort ha impartit el seminari *Com parlar en públic* per als alumnes de Batxillerat durant el 1r i 2n trimestre d'aquest curs. L'objectiu és donar recursos d'oratòria als alumnes per saber organitzar un discurs i realitzar una presentació oral davant un públic al voltant d'un tema determinat.

Com podem saber els estudiants quina és la nostra vocació?

Això va molt amb cada persona, però jo el que vaig fer va ser estudiar el que m'agradava, que és el teatre, i després sempre podria fer alguna altra cosa si això no funcionava. Per tant, jo us aconsellaria fer allò que us apassioni, allò en què us veieu treballant, perquè ho haureu de fer durant molts anys de la vostra vida.

Quin consell donaria als estudiants que estan desmotivats i desorientats a l'hora d'escollir el seu futur?

Jo us proposaria agafar totes les matèries que feu actualment i buscar-ne alguna que us agradi. Ara per ara, potser només ho veieu com un *hobby*, però a la llarga es pot convertir en una feina. I si no, podeu optar per una altra via, que és fer una cosa que us agradi i crear-la, és a dir, ser emprenedor. Per exemple, en el meu cas vaig veure que no podia viure únicament de les actuacions que feia, d'aquesta manera vaig reinventar-me buscant una altra cosa que vaig haver de crear jo mateixa.

Què ha après dels seus estudis superiors?

Dels estudis superiors he après a conèixer-me a mi mateixa, tant a nivell físic com mental, i també a adquirir coneixements, tractar amb gent de diferents països i conviure amb ells. Tot això

Xènia Castelltort es va graduar en Art dramàtic i posteriorment es va especialitzar en teatre contemporani. Actualment combina la seva carrera d'actriu amb la realització de cursos pràctics sobre les tècniques per poder transmetre una idea amb claredat, seguretat i eficàcia: el domini de la veu, el llenguatge no verbal, la importància de les emocions... En definitiva, l'art de parlar en públic.

m'ha donat perspectiva i m'ha obert la ment, fins al punt que m'ha enriquit com a persona i al final ha acabat repercutint en com soc com a professional.

Recorda algun aprenentatge important de l'escola?

Una cosa molt important que vaig aprendre a l'escola va ser l'organització, és a dir, a estructurar-me la feina i dur-la a terme quan tocava. A part, també vaig aprendre a tenir una bona educació i saber com tractar amb els companys i els professors.

Quin projecte està duent a terme actualment? Té algun altre projecte al cap per desenvoluparlo en el futur?

Actualment el meu projecte empresarial, que és *Express yourself*, consisteix a donar classes d'oratòria a instituts, universitats i empreses. El que estem pensant ara, i esperem poder fer-ho en un futur, és mirar d'incloure una col·laboradora que és psicòloga especialista en emocions, i arribar a fer una fusió entre els dos mons.

Per què creu que és tan important parlar en públic?

Parlar en públic és una cosa bàsica perquè en qualsevol aspecte de la vida i a qualsevol feina hi haurà un moment que haurem de parlar davant de molta gent. Pot ser des de dir unes paraules en un casament fins a presentar un projecte (com és el cas ara en el Treball de Recerca) o simplement arribar el primer dia a la feina i haver de presentar-vos als vostres companys. En conclusió, sempre hi ha ocasions en què parlar en públic és necessari. A més, és molt important perquè el que transmetem nosaltres és el que li arriba a la gent. Per això és interessant saber què volem transmetre, com i, sobretot, que quedi molt clar el que nosaltres volem explicar.

D'on li ve aquesta vocació?

La meua vocació de parlar en públic em va venir després d'estudiar teatre i la vaig descobrir gràcies a una associació sense ànim de lucre, que es diu Jove Cambra Internacional. Llavors jo formava part de la Jove Cambra d'Igualada, i encara en soc. Es tracta d'una entitat que es dedica a donar eines d'apoderament a la gent jove, fan moltíssims projectes, un dels quals és un concurs de debat. Ara

s'hi fan concursos de debat per a instituts, abans es feien per a agrupacions de joves cambres. Jo vaig començar així, fent concursos de debat. També vaig fer concursos d'oratòria, i quan vaig guanyar el d'àmbit català me'n vaig anar a competir a Europa, tant a nivell de concurs d'oratòria com de debat. A partir d'aquí vas provant, et vas educant, vas fent cursos... I vaig pensar que això barrejat amb el teatre podia ser explosiu.

Podria explicar-nos una de les millors experiències o millors projectes que recordi?

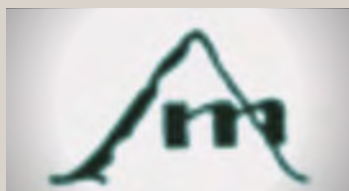
Una de les millors experiències que recordo va ser amb una alumna d'un institut. A les meves classes jo explico el tema de la respiració, és a dir, que s'ha de respirar pel diafragma per no tenir un atac d'ansietat. Al cap d'un temps que la noia fes el curs amb mi, em va enviar un correu electrònic i em va dir: "Vaig posar en pràctica el que em vas dir de la respiració, i jo que acostumo a tenir atacs d'ansietat, en vaig poder evitar un abans d'entrar a la presentació del Treball de Recerca". Respecte als millors projectes, a mi m'agrada més treballar amb instituts que quan treballa amb empreses o universitats, ja que quan us faig buscar una frase per a l'inici i una per al final de la presentació surt la vostra creativitat. M'agrada això, que descobriu coses, frases i maneres de començar i acabar.

Podria descriure com li va arribar l'interès per fer seminaris a les escoles?

Quan vaig començar a plantejar el projecte empresarial vaig pensar en el públic a qui anava destinat aquest projecte. Vaig començar a donar-hi voltes. En un primer moment el públic eren les empreses, sí, però penso que molt poca gent se centrava a destinar aquest tipus de projectes als instituts. Jo he donat classes quan era jove, havia fet de monitora i coordinadora de casals d'estiu, d'esplais de Nadal... Per tant, ja havia treballat molt en aquest àmbit, i m'agradava. Llavors vaig pensar: "I per què no puc aplicar el que estic fent amb adults, amb adolescents o fins i tot amb nois més joves?". Així doncs, vaig aplicar el meu projecte a adolescents i a nois més joves. Fins i tot l'he arribat a fer amb nois i noies amb discapacitats psíquiques. Ha sigut molt bonic. Els he ensenyat com poder-se expressar, si tenien alguna dificultat de parla ens centràvem més en el cos, i també hi havia nois i noies que era al contrari, que tenien més dificultats motrius. En aquest cas ens centràvem més en la veu. A partir de

tot això em va venir la idea. Penso que la creativitat que teniu vosaltres, els adolescents i els nens, moltes vegades no la tenim els adults, i és necessària. Personalment em quedo molt més sorpresa amb frases maques o idònies o divertides o enginyoses, que em mostreu vosaltres, que no pas quan vaig a alguna empresa i acabem apuntant una dada i ja està. Sempre m'ha agradat treballar amb gent jove, i penso que finalment he pogut incloure aquesta dimensió a la meua feina.

Abril Borrella i Regina Giró
2n BAT
Escola Montagut

Marc Sadurní

12/02/2020

"De vegades som molt tancats, per la societat o per allò que creiem que està bé o malament. En el món artístic si surts de la ratlla també està bé, pots ser trencador"

Sobre l'entrevistat

Marc Sadurní va estudiar el grau superior d'Il·lustració. Posteriorment va obrir el centre d'expressió plàstica ZIG ZAG, del qual actualment és professor de plàstica i dibuix. És l'artista resident de l'escola aquest curs i ha portat a terme diferents tallers amb els alumnes d'Infantil, Primària i ESO.

Creu que el batxillerat artístic està infravalorat? Tenia clar quines sortides hi havia i en quina branca es volia focalitzar?

És realment una llàstima que el batxillerat artístic només es faci en un institut aquí, a Vilafranca, perquè justament als que els agrada la branca artística no els agrada la científica ni tampoc l'humanística. En el meu cas, vaig fer el batxillerat artístic i tenia claríssim que el volia fer. De fet, les assignatures comunes, les troncales (com filosofia i llengües), són les que m'anaven pitjor, però en canvi a les altres tenia bones notes. S'haurien de valorar més els estudis de la part artística, tant si és la musical com la plàstica i creativa de l'alumnat.

Jo vinc d'una família vinculada al món de l'art, tinc germans grans que també s'han dedicat al món artístic o la meva mare... És per això que ja coneixia aquesta vessant, no era nou per a mi. En les assignatures que calia estudiar no obtenia els millors resultats, però en canvi en la part artística passava tot el contrari. És a dir, que ja sabia cap on tirar. En el moment de triar no s'ha de pensar només en les sortides sinó que també s'ha de gaudir amb allò que s'estudia. S'ha de buscar alguna cosa que et vingui de gust estudiar, perquè tal i com està el món laboral avui en dia és difícil trobar sempre feina d'allò que has estudiat.

Què va fer que se centrés tant en les tradicions de Vilafranca (la Festa Major, per exemple) i no marxar a buscar altres possibilitats a ciutats més artístiques?

Això és pura casualitat. Jo soc fill de Barcelona, vaig venir amb 13 anys a viure a Vilafranca. Soc un enamorat del Penedès, m'agrada

Marc Sadurní ha restaurat i creat elements de bestiar festiu per a la Festa Major de Vilafranca. Ha dissenyat i il·lustrat fulletons de diferents activitats a Vilafranca (calendaris, Nadal, Reis, etc.) així com cartells de carnaval. També ha participat en la construcció d'escenografies teatrals i de dansa i ambientacions festives. L'últim encàrrec important va ser l'estampa de Sant Fèlix 2019.

molt la Festa Major, conec la comarca. Tenint el Zig Zag com a referent i punt de trobada és on m'han anat sortint més feines. Això no vol dir que estigui tancat a treballar només a Vilafranca ja que també m'han sortit feines arreu de Catalunya i no tinc cap problema per fer-les, al contrari. Potser per comoditat i horaris, si em surt a Vilafranca o pels voltants és molt millor.

Quin paper exerceix el centre ZIG ZAG en el seu dia a dia ?

El Zig Zag és un centre d'expressió plàstica que es va fundar ara fa 20 anys. El va fundar la meua mare (Montserrat Llongueres), però actualment el porto jo. Avui dia a part de tota la part creativa també porto l'escola amb tota la part burocràtica que hi ha al darrere. Som uns deu treballadors, cadascú amb una feina i jo, en concret, soc el responsable del centre.

En la seva biografia els nens tenen un gran paper, es veu il·lustrant per a públics d'altres edats?

Jo vaig estudiar il·lustració, el món il·lustratiu és molt obert, té un gran ventall de possibilitats, tant pot ser per públics infantils com juvenils, adolescents i, fins i tot, adults.

Quina és l'activitat que ha organitzat o en la qual ha participat que li ha agradat més? Ha sigut la que ha tingut més èxit?

Gaudeixo molt amb la meua feina, m'agrada molt, i cada feina que em surt per mi és un repte més a fer. Cada feina té les seves coses bones com també en pot tenir de dolentes. Per exemple, no estic gaire acostumat a fer tallers amb grups d'ESO i l'altre dia en vaig fer un i va funcionar molt bé, va tenir un bon resultat i el treball va tenir èxit. Cada feina que sorgeix és diferent i té alguna cosa especial.

Com va enfocar el projecte de l'estampa de la Festa Major del 2019? Quan li van oferir tenia clar què faria?

Va ser una mica complicat. És un repte important, perquè el fet que t'ofereixin l'oportunitat de fer l'estampa de Sant Fèlix és un honor, és un element pictòric important de Vilafranca. A part és una feina que no té cap "recompensa" econòmica sinó que és una activitat que dona un renom al que fas. Per tant, és una cosa que ha d'agradar i a més t'exposes a ser criticat i toques una cosa molt

sagrada, com és el patró de Vilafranca i la Festa Major. El que vaig considerar més important va ser que havia de gaudir fent-la, que volia que agradés al públic, i crear una cosa diferent, trencadora, que no s'hagués fet altres vegades.

Quina és la tècnica que prefereix utilitzar pels seus projectes, obres, pintures?

Depèn del que sorgeixi. Puc passar-m'ho molt bé pintant amb aquarel·les, però també es pot presentar de fer, per exemple, la feina d'un capgròs o una restauració. Cada encàrrec que sorgeixi tindrà unes característiques diferents i, per això, sempre cal agafar-lo amb bona cara i trobar-hi les ganes de passar-t'ho bé.

Creu que és essencial donar importància a l'àmbit artístic des de petits per augmentar la creativitat dels infants?

És importantíssim. Per més que siguis molt matemàtic, sempre està bé trencar aquesta part quadriculada que ens ensenyen a l'escola de $2+2=4$, desenvolupar la part del cervell més creativa i trencar l'esquema de 'no poder sortir de la ratlla', passant-s'ho bé. Hem de treure allò que tenim a dins. De vegades estem molt tancats o estigmatitzats per la societat o per allò que creiem que està bé o malament i en el món artístic tot això ho podem passar per alt, saber que si surts de la ratlla també està bé, ser trencador. Quan jo estudiava il·lustració ens renyaven molt sobretot quan trencàvem aquests motlles que venen molt marcats per la societat. Som al segle XXI, que no té res a veure amb el segle passat, i tot està evolucionant. Penso que és molt important tenir aquesta vàlvula de sortida en el món de l'art.

Com enfoques els projectes que se't presenten?

Quan tens facilitat i espontaneïtat dibuixant, la gent tendeix a demanar que facis "un dibuixet" (per exemple, un logotip per a una marca). El dibuix és una cosa que està molt infravalorada per la majoria de gent. Quan ets professional i t'hi dediques saps que darrere d'aquest "dibuixet" hi ha un esforç i una dedicació. Jo no ho veig com un simple dibuix sinó que és un projecte. Per exemple, quan se'm va proposar fer l'estampa, tot i que es pugui creure que no és tanta feina, vaig dedicar dos mesos a projectar-la, preparant, provant, inventant, no ens adonem que darrere de cada dibuixet hi ha tot un procés que no queda reflectit al final. És per això que reivindico que en tots els treballs es tingui en compte aquesta part de creació.

Com i quan es va adonar de les grans facultats que tenia en aquest àmbit?

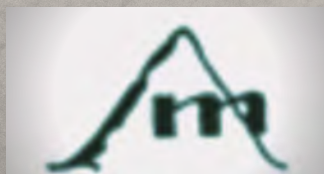
Potser perquè vinc de família del món artístic, he vist sempre els pinzells damunt la taula del menjador. Sempre he tingut el material necessari a l'abast i la manera de fer-ho des de petit.

Creu que els nens del ZIG ZAG el veuen com un model a seguir? En va tenir vostè algun en la seva infància?

M'agrada molt veure exalumnes del Zig Zag, preguntar-los què estan fent i que em diguin que estudien Belles Arts o que encara dibuixen. Tot això em genera alegria perquè penso que d'alguna manera els ha servit el que els he ensenyat, he fet que aquell nen o nena s'ho passés bé, deixant-lo crear, embrutant-se, gaudint del material. De vegades hi ha gent que em diu que té molts bons records del Zig Zag de petits i quan es posen a dibuixar ara encara se'n recorden.

Quins serien els trets que ha de tenir un artista per triomfar en l'àmbit professional?

Bé, jo en això de triomfar no hi crec. En el món artístic és molt difícil sobretot tal com està la societat d'avui en dia. Es valora molt un gran cap d'una empresa, però no tant un artista que ha estat treballant en una obra o una peça musical. A França, per exemple, es valora molt més la part artística, si comparem amb el nostre país. Esperem que algun dia canviï.

Joana Huguet i Alba Miñarro
2n BAT
Escola Montagut

Elisabet Zazurca

18/02/2020

"Sigueu molt curiosos. No només haureu de conèixer aspectes del vostre àmbit, sinó també d'altres àrees. Al final, conèixer moltes disciplines diferents us ajudarà a poder-vos desenvolupar"

Sobre l'entrevistada

Elisabet Zazurca va estudiar Administració i Gestió d'Empreses, es va especialitzar en màrqueting digital i ha treballat en diverses empreses multinacionals. Actualment treballa en el departament de comerç electrònic (*e-commerce*) a Bayer. Aquest curs ha impartit, juntament amb Pau Lladen, el seminari d'Economia als alumnes de Batxillerat.

En què consisteix la seva feina? Què fa vostè en el seu dia a dia?

Jo treballo a Bayer, que és una empresa del sector de la indústria farmacèutica. Perquè us soni més familiar, Bayer té marques de vitamines o productes de cosmètica. El meu rol dins de l'empresa és ajudar a potenciar les vendes en línia dels nostres productes. I això com es fa? Doncs, bàsicament, el meu objectiu és ajudar les farmàcies en línia a vendre més els nostres productes.

Quins són els aspectes més importants que cal tenir en compte en el moment de dur a terme una estratègia de màrqueting?

Dins del que és una estratègia de màrqueting o de llançament de productes el més important és conèixer bé qui és el teu consumidor, és a dir, la persona que acabarà consumint el producte per adaptar l'estratègia, el *packaging*, com ho comunicaràs... Cal saber, també, qui és la teva competència, qui hi ha operant en el mercat, de manera que has d'establir què ofereixes de diferent respecte de la competència. Després finalment, en el nostre cas, com que no venem directament al consumidor sinó que ho fem a través de les farmàcies, també és molt important saber què oferir a la farmàcia per tal que recomani més el nostre producte i no el de la competència. Perquè és important saber que en la indústria farmacèutica és clau la recomanació del farmacèutic. Suposo que algun cop heu anat a la farmàcia i heu explicat què us passava, però no heu demanat una marca concreta de medicaments, sinó que heu esperat que el farmacèutic us en recomanés alguna.

Vostè es dedica principalment a l'àmbit del màrqueting digital. Quins avantatges creu que ofereix aquest respecte als altres?

Molts. Primer, un del avantatges de treballar en l'àmbit *online* és que pots segmentar més i arribar de forma molt més fàcil al consumidor. Què vol dir això? Doncs, per exemple, si el meu client és una noia de 17 anys jo puc dirigir-me directament a ella, mentre que en el món *offline*, com la televisió, un anunci pot ser que el vegi aquesta noia, però pot ser que el vegi una persona gran. Per això és clau la segmentació.

Creu que en un futur acabarà desapareixent el màrqueting actual? Com creu que serà en un futur? Quins seran els principals canvis que experimentarà?

Jo crec que el màrqueting ja està canviant, pel que us deia abans que fins ara una persona de màrqueting en una empresa es basava al 100% en el món *offline* i ara el personal de màrqueting s'ha de reinventar i ser expert en el món digital. Diem que el consumidor és omnicanal, ja que tu, per exemple, com a noia pots veure un anunci a l'Instagram, però també el pots veure a l'aparador d'una botiga. Aleshores ells han de saber impressionar-te i ser experts en els dos àmbits.

Creu que saber idiomes és essencial en l'àmbit al qual vostè es dedica? Hem vist que parla quatre idiomes, quin criteri va seguir en el moment d'escollir quines llengües aprendre?

Crec que no és un factor diferencial perquè avui en dia molta gent sap més de dos idiomes, però és indispensable saber-ne almenys quatre. Treballant en una empresa internacional, com per exemple Bayer, que és alemanya, qualsevol contacte que tinguis amb la central és en anglès. Si a més saps francès millor perquè si algun dia t'has de relacionar amb altres països serà un factor diferencial respecte a la resta de persones. Sí, és clau saber idiomes.

Sempre havia tingut clar a què es dedicaria o el temps l'ha ajudat a saber què és allò que realment li agrada?

Realment sí que crec que ha canviat molt el que vaig començar a fer respecte al que estic fent ara. Quan jo vaig acabar l'escola i vaig començar la universitat tenia molt clar que volia treballar en el món

del màrqueting, però ara, per exemple, després de canviar de sector (vaig començar a gran consum i ara estic a la indústria farmacèutica) estic més enfocada en el món digital i considero que en termes generals ha canviat molt. De fet, quan vaig començar la carrera tampoc pensava que el desenvolupament del món digital seria exponencial i tan increïble.

Creu que la carrera que estudiem a la universitat determina per complet el nostre futur laboral?

Ni molt ni poc. Sí que crec que estudiar alguna carrera que sigui més generalista et pot ajudar després a tenir més opcions per escollir, però la vida és molt llarga. De fet, ara es considera que treballarem pràcticament fins als setanta anys, per tant, amb la rapidesa amb què evoluciona l'entorn, crec que pots canviar, ja que no té res a veure el que pots acabar fent amb setanta anys respecte al que ara estàs estudiant, crec que tot evoluciona molt.

Quin ha estat el seu recorregut professional des que va acabar els seus estudis universitaris?

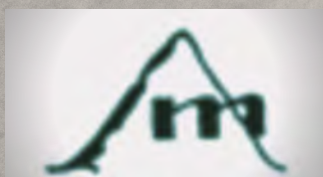
Primer vaig estar molt focalitzada en el gran consum a l'àrea de màrqueting, però després en la meva última època de gran consum em vaig centrar més en la part de vendes i ja vaig començar a formar-me en la part digital, que em va portar al comerç electrònic. Després vaig deixar l'empresa i, com que la meva mare té una farmàcia, vam iniciar un comerç electrònic, una farmàcia en línia. Això em va permetre tocar també la part de ser emprenedora, fer un projecte des de zero i no treballar per a un altre. Des de fa un any i mig també treballo en comerç electrònic a la indústria farmacèutica. És a dir, he canviat força, no només de sector sinó també d'experiència professional.

Nosaltres volem estudiar IBE i Global Studies, Ens podria donar algun consell?

Doncs, sobretot, d'una banda us diria que sigueu molt curioses. És a dir, no només haureu de conèixer el vostre àmbit de treball, sinó que també altres àrees del vostre voltant (en el vostre cas, la política o les relacions internacionals). Al final, conèixer moltes disciplines diferents crec que us ajudarà a poder-vos desenvolupar perquè el comerç internacional té en compte molts

factors. En resum, heu de ser molt curioses, fer un bon treball, intentar aprendre molt d'altres àrees i, sobretot, tenir aquest punt d'intentar actualitzar-vos. Per exemple, en veure una nova tendència, us heu de preguntar de què va i anar a veure si se'n pot treure alguna cosa que pugueu aprofitar en la vostra feina.

Júlia Cañas i Ariadna Rovira
2n BAT
Escola Montagut

Marta Díaz

SÓN DE VERITAT? - 20/02/2020

"Racionalment som conscients que els robots són objectes, però les emocions que ens desperten són semblants a les que ens provoquen les mascotes"

Sobre l'entrevistada

Marta Díaz és professora investigadora a la Universitat Politècnica de Vilanova. Dirigeix el laboratori del Centre d'Estudis Tecnològics per a l'Atenció de la Dependència i la Vida Autònoma. Aquest curs ha realitzat una conferència als alumnes de 4t ESO i Batxillerat sobre la interacció home-màquina i la utilització assistencial de robots amb gent gran i nens petits.

Quan va començar a estudiar la carrera de psicologia tenia clar que el seu futur seria treballar de psicòloga?

Sí, a mi em feia molta il·lusió treballar de psicòloga, sobretot en psicologia educativa.

Com va arribar a dedicar-se a la robòtica, tenint en compte que no té una relació directa amb la psicologia?

Quan vaig entrar a la Universitat Politècnica de Vilanova, que és un món de tecnòlegs. Jo havia fet la carrera de Dret i allà hi havia una plaça d'una assignatura de legislació per a la qual necessitaven un llicenciat en dret. Van comptar amb mi i m'hi vaig quedar a temps complet. Ben aviat em vaig posar en contacte amb aquest grup de recerca, que treballava amb tecnologia orientada a les persones i vaig veure que aquest àmbit era el que realment m'interessava i el que volia fer. Al grup amb què treballa hi ha molts tecnòlegs que em van ajudar a veure un món de la tecnologia enfocada a la psicologia.

S'havia imaginat mai que en un futur treballaria en l'àmbit de la robòtica i la tecnologia?

No, quan vaig entrar a la Politècnica treballava en l'àmbit de l'ergonomia del disseny orientat a les persones. Però com que actualment la tecnologia està tant en contacte amb les persones havien de tenir experts en aquest àmbit que els proporcionessin

Marta Díaz va estudiar Psicologia i Dret. A més, és doctora en Psicologia i en Administració i Direcció d'Empreses. El seu àmbit de recerca és la interacció social entre persones i robots, el disseny de solucions tecnològiques orientades a la promoció de la salut i el benestar de les persones. Per exemple, una de les aplicacions en què està treballant actualment és l'ús de la robòtica per millorar la qualitat de vida dels infants hospitalitzats de llarga durada.

informació perquè després els tecnòlegs poguessin aplicar-la a la seva feina. Per tant, jo m'he col·locat d'assessora de les ciències de la conducta per donar informació als enginyers i que així puguin prendre les decisions necessàries.

Creu que hi ha d'haver persones de l'àmbit de les ciències socials que posin fre als enginyers?

I tant. El que passa és que ells ens veuen com un fre i llavors qui vol posar-se un fre? Els tecnòlegs són fantàstics perquè són resolutius i ràpids, mentre que en les ciències socials els donem moltes voltes a les coses perquè reflexionem molt i hi aprofundim, però potser de vegades ens falta ser més resolutius. És per això que penso que no ens respecten tant, en el sentit que no donem respostes en els moments que fan falta o d'una forma que els enginyers entenguin. A vegades és difícil treballar junts ja que cadascú té un marc mental diferent, nosaltres els psicòlegs ens centrem en un codi ètic i en canvi els enginyers tenen un estil de treball més resolutiu i quantitatiu.

Recorda algun concepte que vagi aprendre a l'escola que li hagi servit en la seva carrera professional?

Jo penso que el fet de despertar-me curiositat per moltes coses. Jo em considero psicòloga investigadora, així que és molt important en aquesta tasca de recerca el fet d'intentar anar més enllà. Me'n recordo que la física i els experiments m'apassionaven.

Pensa que els robots mascota podrien arribar a proporcionar el mateix afecte que les mascotes reals?

Fins a cert punt sí. La veritat és que hi ha estudis que demostren que s'activen parts del nostre cervell que també s'activen amb mascotes reals. És a dir, hi ha alguna cosa que connecta amb els nostres sentiments interns. Racionalment som conscients que són objectes, però les emocions són semblants a les que ens desperten les mascotes.

Quina és la funció principal d'aquests tipus de robots?

Depèn molt de quin robot. Si el que volem és un robot mascota, la seva funció és fer companyia, donar afecte i entretenir. Però jo penso que el fonamental és el rol, ja que com que són socials, adop-

ten rols diferents. Després n'hi ha d'altres que, per exemple, són professors d'anglès. Tenen la qualitat que no es cansen mai i la seva pronúncia és perfecta. És a dir, depèn molt de la utilitat i del rol que tingui.

Quants anys fa que treballa dins d'aquest àmbit? Quant es va trigar a fer un model que es pogués llançar al mercat?

Doncs ara farà uns deu o dotze anys que treballo en aquest sector, però nosaltres no desenvolupem robots, utilitzem robots que ja existeixen i els programem perquè puguin servir amb determinats programes que pensem que poden ser interessants. Treballem amb gent que desenvolupa, però nosaltres treballem més en la interacció. Sí que és veritat que als enginyers amb qui treballo els agradaria fer un robot propi, però jo penso que no és tan interessant, ja que no sé si podríem aconseguir un robot tan *mono* com aquests i crec que l'aspecte és un dels trets més importants en els robots socials.

Quins han estat els resultats obtinguts a l'hora d'introduir un robot en la vida d'un infant hospitalitzat o amb autisme o amb alguna altra patologia?

Doncs, per exemple, a Sant Joan de Déu l'impacte va ser molt bo. Ara farà uns quatre anys que vam dur a terme aquesta experiència i l'altre dia em van dir que encara els tenen i els porten a les habitacions dels nens. Això significa que són útils perquè en un hospital no perdran el temps amb una cosa que no vagi a favor del nen. El que és sorprenent és que també els agradava molt als pares i mares, i moltes vegades si un nen no es trobava bé o estava trist els familiars ens demanaven que portéssim els dinosaures a l'habitació dels seus fills per animar-los. Per tant, penso que va ser un gran èxit.

Sabem que el teu últim projecte és el desenvolupament d'un caminador robotitzat per a la gent gran. Per què creu que aquest producte milloraria les vides dels seus usuaris? Pensa que el fet de no estar acostumats a la tecnologia podria comportar algun problema?

Aquest caminador robotitzat, com que és intel·ligent, es dedica a prendre alguna decisió ja que pot controlar les seves rodetes. Per exemple, si tu estàs a punt de xocar contra una paret ell no et dei-

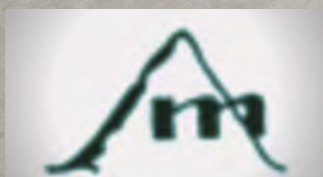

xa i pren el control. És el que s'anomena sistema de control compartit, quan la persona va per bon camí es comporta com un caminador normal i corrent, però si no ho fa, aleshores el robot pren la iniciativa. Ara bé, sí que és veritat que en alguns casos el fet que la gent gran no estigui gaire acostumada a la tecnologia podria comportar algun problema. Per aquest motiu nosaltres estem explorant l'experiència subjectiva de la gent quan porta el caminador en el moment en què pren el control per veure si això els atabala o els estressa i, si és així, trobar-hi una solució.

El cost dels robots que dissenyeu és molt elevat?

Depèn molt del tipus de robot i la seva funció. Per exemple, un robot domèstic com els que vam portar a Sant Joan de Déu pot costar entre 200 i 300 euros, mentre que els que s'estan desenvolupant al laboratori potser giren al voltant d'uns 20.000 euros. Els robots personals, és a dir, els que pots tenir a casa, no tenen un preu tan alt perquè tampoc fan tantes coses ni són tan sofisticats.

Cèlia Palau i Maria Raventós
2n BAT
Escola Montagut

Epíleg

RAFAEL ALCALDE

Aquest recull d'entrevistes, a més del valor propi de permetre conèixer els perfils d'alguns dels personatges que han visitat l'Escola durant aquest curs 2019/20, enriquint la tasca educativa del Centre, serveix, sobretot, com a homenatge a una generació d'alumnes de 2n de batxillerat, la promoció Mediona, que ha acabat els seus estudis en unes condicions insòlites. Malgrat tot, molt per sobre de les circumstàncies, el que és veritablement inaudit és la promoció. Aquest grup de joves és extraordinari. La promoció Mediona és extraordinària.

No hi ha dubte que l'Escola Montagut sol gaudir de fornades de nois i noies que fan concebre esperances en el futur. Podem presumir de tractar-nos braç a braç amb persones madures i assenyades que no deixen de ser tan expressives, apassionades i fresques com només els joves de la seva edat ho són. Però cada curs, i aquest amb més raó, ens agafen ganes de pensar que la nova collita en supera, com a clan, qualsevol altra vista abans. A aquesta conclusió s'hi pot arribar tractant de dedicar tres paraules precipitades de descripció de cadascun dels quaranta alumnes que ara aixequen el vol.

Cal imaginar un professor que, abans d'entrar a classe, es creua amb aquell alumne que està disposat a canviar el món a qualsevol preu. Així que l'ha saludat, gairebé ensopega amb aquesta noia que és, en si mateixa, la confiança inexpugnable de la joventut. És ella qui dedica una manyaguera a un company que destaca per ser senzill i noble, pur i després. El professor, el primer que veu només entrar a l'aula és aquesta noia que es tomba amb el futur ja dibuixat a la seva ment, mentre li fa dos sonors petons a una companya que ha de ser feliç, serà feliç, perquè mereix ser-ne, de feliç. Totes dues, després d'intercanviar-se felicitacions pel sol fet de trobar-se un dia més, miren amb picardia blanca un company de qui es pot afirmar que reuneix l'honestedat i la intel·ligència al mateix lloc: en si mateix. Abans de saludar el grup, el professor observa una de les seves alumnes: al món li urgeix que aquesta noia faci tot el que pot fer per ell, que és molt. Ella intercanvia un somriure amb aquell company tan especial, aquell a qui els déus, de joves, envejarien el seu poder. Encara no s'ha acomodat tothom quan irromp a l'aula un noi - amb les presses de qui sense voler arriba una mica tard- sense poder evitar mostrar-se tal com és: noble, ferm, serè.

Una alumna, la que anhela una autonomia que només s'aconsegueix quan s'ha perdut aquell anhel, proposa una qüestió a tractar i immediatament rep el suport de la seva companya de pupitre -avui, perquè demà serà una altra-, que és la conjunció d'una ment aguda amb una fermesa tenaç.

A la mateixa hora una professora somriu amb la intervenció d'aquest xicot que és l'espontània espontaneïtat d'allò espontani, però atenta a la feina d'una altra alumna, la màgia de la qual consisteix que, si la seva presència il·lumina, les seves idees més encara. La professora dona la pa-

raula a un altre alumne, aquell que posseeix una maduresa de pensament que no és comuna ni entre els adults, que és respost per aquella noia que personifica l'alegria de la joventut. Es fan uns segons de silenci abans que aporti la seva reflexió la jove que amarra al seu quefer constància i intel·ligència, mentre el seu company de taula, que és un enteniment resplendent en creixement, xiuxiueja alguna cosa al seu amic -avui, a la seva esquerra-, que és gairebé un home, amb una aura que imposa, amb una mirada que ho diu tot. La professora es fixa tot seguit en aquella alumna que ressalta per combinar la circumspecció i la gresca a les dues mans. De seguida contempla els ulls d'una altra de les seves alumnes i reconeix, per si alguna vegada havia arribat a dubtar-ne, que aquí té la contraprova: les mirades són eloqüents. Les d'aquesta noia, en grau superlatiu. És ella qui atén una altra companya, encara indecisa en tot excepte en la seva generositat.

La professora, abans de començar a treballar, repara, com fa cada dia, en aquella altra estudiant que, sota una aparent lleugeresa, dissimula veritable talent. La mateixa que sovint fa broma amb el company que ara demana la paraula, aquell davant del qual un Fídies de l'enteniment hauria caigut de genolls pregant-li esculpir-lo. Amb la mirada baixa es manté un altre noi que amaga amb subtileza el seu lema, que es repeteix a si mateix carregat de raó: món, seràs meu. A punt d'acabar la classe d'avui, un alumne s'incorpora molt seriós; és gairebé tan candorós com poderós. S'acomiada, abans que de ningú més, de la seva companya de seient, que és una ànima estranyament inexpugnable per a una edat tan tendra, encara que no s'atreveix a intercanviar unes paraules amb aquell amic -perquè ho és- de tants anys, de qui pensa que és de les persones que, per bé o per mal, se saben escollides.

Al passadís fan broma un noi i una noia. La segona és d'una -o és una- simpatia desbordant, mentre que el primer té pressa per posar remei al món. A ells se'ls uneixen dues noies més, sorprenentment diferents, però que s'entenen bé perquè una tindrà la virtut de ser feliç repartint felicitat i l'altra -ja se li veu- és eficaç, planera, respectuosa i profundament humana. Baixant les escales -contra corrent, només caldria- s'agrupen quatre joves més d'aquesta promoció. Discuteixen el seu futur, és a dir, el que són. La primera noia ha tingut una vida difícil revestida de bonhomia. De la segona, gairebé de la mateixa alçada, se'n diria que, de petita, va robar dos trossos de cel: un per als seus ulls i un altre per al seu cor. El noi, que alça la veu en defensa de la seva posició, és la simbiosi idònia entre jove i madur. La quarta amiga és inconfusible: gaudeix -de vegades, pateix- la sensibilitat i la delicadesa de l'ala d'una papallona.

Professor i professora es dirigeixen al pati. Avui els toca. Veuen desfilar la promoció final de l'Escola. Intercanvien amb el pensament les seves impressions. Els cinc últims que creuen la pineda, agrupats sense estar reunits, voleiant amb les xerrades, són, per ordre, una noia exacta, elegant i rigorosa. A un pas i una resposta la segueix una altra noia que, tan aviat com s'aparti el núvol entremaliat que l'amaga, enlluernarà. Enmig del grup, un jove, de mirada reconcentrada, que argumenta -ell n'és l'evidència- que preferir allò tangible abans que allò eteri pot ser virtut. Les dues últimes noies, tan ben avingudes, congenien tot i que una ostenta el meravellós convenciment de la possessió de la raó mentre que l'altra presumeix de les seves ganes de viure, de les seves ganes de riure.

Quaranta perfils, quaranta persones, quaranta joves que fan de la promoció Mediona un cas tan

especial. Les quaranta minses descripcions són anònimes, però intenten ser precises. És cert que el propòsit és, aquí, destacar virtuts i potències, però són judicis tan justos com el que oblida que el sol de migdia segueix arrossegant les seves taques. Importa ben poc per als que, com el nostre sol -els nostres alumnes-, llueixen fins a captivar.

Els cinquanta i tants anys de vida de l'Escola Montagut només envelleixen el calendari. Cada nova cohort és fresca, sana i rica. Tots els que treballen a l'Escola, de cada sector i nivell, alberguen un petit orgull, no sempre secret: el d'haver contribuït a la formació d'una nova generació de persones cabals, plenes i capaces. En aquest volum d'entrevistes s'aprecia la preocupació dels preuniversitaris pel seu futur acadèmic i professional. L'Escola Montagut, a hores d'ara, es pot permetre el luxe de relegar aquestes qüestions a un destacat segon pla, segura com pot estar -la promoció Mediona n'és la prova- d'haver acompanyat aquests nens i nenes a fer-se homes i dones capaços de ser amos del seu propi destí.

ESCOLA
MONTAGUT
Fundada el 1965